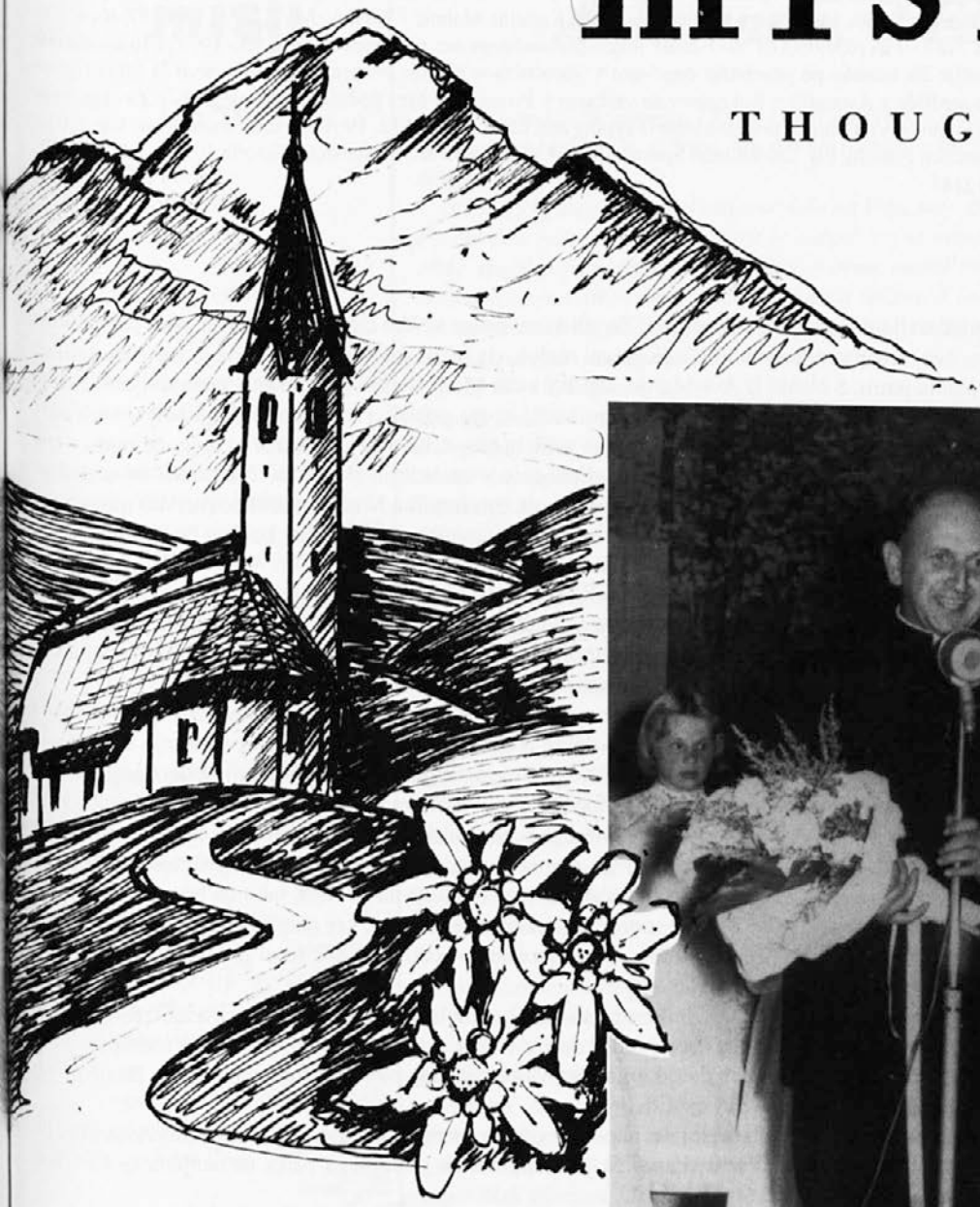

misli

THOUGHTS

LETO-
YEAR 46
AUGUST-SEPTEMBER 1997

misli (THOUGHTS) – Religious and Cultural Monthly in Slovenian language. Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji + Ustanovljen (Established) leta 1952 + Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia. Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji + Urednik in upravnik (Editor and Manager) Fr. Metod Ogorevc, O.F.M., Baraga House, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic. 3101 + Ureja (Edit) Katarina Mahnič + Naslov: MISLI, P.O.Box 197, Kew, Vic. 3101 + Tel. (03)9853 7787 – Fax (03)9853 6176 – E-mail: misli@infoxchange.net.au + Naročnina za leto 1997 je 10 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije 20, letalsko po posebnem dogovoru + Naročnina se plačuje vnaprej + Poverjenišтво za MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji + Rokopisov ne vračamo + Prispevkov brez podpisa ne objavljamo + Za objavljene članke odgovarja pisec sam + Vnašanje in priprava strani (Typing and Lay-out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic 3101 + Tisk (Printing): Distinction Printing Pty. Ltd. (Simon Špacapan), 164 Victoria Street, Brunswick, Victoria 3056 – Tel. (03)9387 8488 – Fax (03)9380 2141

Dober dan!

Z veseljem vas pozdravljam z novo številko Misli. Zaradi vsem znane velike izgube p. Bazilija, smo potrebovali precej časa, da si na svoj način uredimo delo. To je glavni razlog, da Misli spet zamujajo in da je številka dvojna. Posvečena je pokojnemu patru. S članki iz Ave Marije, starih števil Misli, njegovih zapiskov, neobjavljenih pesmi (našli jih boste nepodpisane) in fotografij ter s pomočjo vseh, ki ste poslali svoje spomine na patra, smo vam pripravili mozaik njegovega življenja. Ta mozaik je izredno velik in barvit, tako da ga nikakor ni mogoče zajeti v eno samo revijo Misli. Nekateri vaši članki bodo zato objavljeni šele v naslednjih številkah. Prav tako za naslednje številke odlagamo druge prispevke. Zdelo se nam je primerno, da eno številko Misli povsem posvetimo njihovemu zvestemu uredniku. Še naprej vas vabimo, da nam pišete o svojih spominih na p. Bazilija; kolikor bo le mogoče, jih bomo objavljali, vse pa shranili za knjigo, ki bo počasi iz teh spominov nastala.

Bog povrni vsem, ki ste darovali za naše misijonarje namesto cvetja na grob p. Baziliju.

Hvala lepa dopisnikom, ki ste spodbudo k sodelovanju s članki za našo revijo vzeli zares! Le na ta način bo res vaša, zanimiva in privlačna. Spodbuda pa velja tudi za naprej! Za naslednje številke v letošnjem letu so teme, ki so nam glede na cerkveno leto blizu zlasti: Marija in rožni venec, praznik vseh svetnikov, advent, božič.

Zgoraj sem v množini omenil, da smo potrebovali čas za novo ureditev dela. Naj se na tem mestu zahvalim v Mislih nepodpisanim sodelavcem. Katarina Mahnič nosi levji delež urejevanja revije: zbiranje in izbiranje člankov in fotografij, lektoriranje, vnašanje tekstov v računalnik... Draga Gelt pomaga pri računalniškem oblikovanju. V tem času smo namreč kupili nov računalnik, na katerem je mogoče revijo povsem oblikovati. Za pomoč pri nakupu se najprej zahvaljujem Gregorju Horvatu, ki nam je prek dobrega posrednika priskrbel kakovosten računalnik. Hvala Florjanu Auserju z Glasa Slovenije, ki nam je iz svojega znanja in izkušenj z delom pri časopisu z dobrodošlimi nasveti nudil pomoč. Janez Novak je prenesel naslove s starega računalnika na novega, tako da bomo v prihodnje imeli lažji pregled. Naj tu spodbudim vse, da nam sporočite spremembe naslova, ker nam je precej števil prejšnje revije pošta poslala nazaj s pripombo, da naslovnika ni več na tistem naslovu. Kdor še ni poravnal naročnine za letošnje ali prejšnja leta, ga tudi prosim, da ne odlašaja.

Nujno potrebni izdatki pri posodabljanju uredništva Misli nam bodo olajšali delo, vam pa prinašali zadovoljstvo z revijo, tako upamo. Pomagate nam lahko še naprej tudi z darovi za tiskovni sklad Misli – za takšno sodelovanje se vam že vnaprej zahvaljujem. Hvala tudi vsem dosedanjim darovalcem in Bog povrni skrbni varčnosti p. Bazilija, saj drugače na kakšne izboljšave ne bi mogli niti misliti.

S septembrom v Avstralijo prihaja pomlad. Naj vas napolni z novim upanjem in veseljem! Vam zunaj Avstralije pa mi tukaj pošiljamo pomladni pozdrav. Vsem skupaj pa je v spomin na pokojnega patra namenjena ta številka. Spominjajmo se ga tudi v molitvi!

Fr. Metod

Slika na naslovnici je delo melbournske umetnice ZORKE ČERNJAK. Na fotografiji pa je pater Bazilij leta 1956, ob svojem prihodu v Avstralijo.

božje
misli
in
človeške

Leto 46, št. 8/9
Avg. - Sept. 1997

- Curriculum vitae
- Fr. Basil A. Valentin, O.F.M.
- stran 197
- Novomašni govor dr. Gregorija
Rožmana p. Baziliju
- stran 199
- Moj mentor, pater Bazilij
- p. Valerijan Jenko -
stran 200
- Pater Bazilij v spominih
njegovih rojakov
- stran 203
- Iz pisarne slovenskega
duhovnika - prvi zapis p. Bazilija
v Mislih leta 1956
- stran 209
- Sveta Družina Adelaide
- p. Tone - stran 210
- Naše nabirke - stran 211
- Utrip Baragovega doma
- stran 212
- Sveti Rafael Sydney
- p. Valerijan - stran 214
- Pater Bazilij v spominih
njegovih rojakov
- nadaljevanje s strani 208
- stran 217
- Vsakemu bi priporočala
moškega gospodarja
- sestra Ema Pivk
- stran 222
- Sveti Ciril in Metod Melbourne
- p. Metod - stran 223
- Kotiček naših mladih
- pripravila Barbara Smrdel
- stran 225

Curriculum vitae - Fr. Basil A. Valentin, O.F.M.

Rojen sem bil 29. avgusta 1924 v Ljubljani (Vič), v družini Antona (denarni pismonoša) in Marije, r. Šorn, kot zadnji (očetov - bil je vdovec - trinajsti, mamin četrti) otrok.

1930 - 1941 sem obiskoval osnovno šolo na Viču, nato gimnazijo v Ljubljani. Po četrtem razredu (mala matura je zaradi vojne odpadla) sem v avgustu 1941 stopil v frančiškanski red, bil v Novem mestu preoblečen, na mesto krstnega imena Albin prejel redovno Bazilij ter pričel leto noviciata.

V avgustu 1942, po končanem noviciatu, sem naredil neslovesne obljube, nato v Ljubljani nadaljeval gimnazijske študije.

Leta 1944 sem postal domobranski bolničar.

Po opravljenem medicinskem tečaju sem bil dodeljen postojanki Polhov Gradec in Korena. V maju 1945 sem se z ostalimi protikomunističnimi borci umaknil v Avstrijo in v Vetrinju srečno ušel vrnitvi v smrt.

Od 1945 do 46 v taborišču Lienz-Peggez (Vzhodne Tirole) nadaljeval gimnazijske študije in maturiral.

Od 1946 do 1949 študiral filozofijo in teologijo na frančiškanskem kolegiju v Schwazu pri Innsbrucku ter v frančiškanski študijski hiši v Boznu

(Bolzano, Južne Tirole). Dne 25. Marca 1947 položil slovesne in večne redovne obljube.

V decembru 1949 emigriral v U.S.A. ter nadaljeval in končal študije na ameriških Brezjah (St. Mary's Seminary) v Lemontu, Illinois. Tam me je v duhovnika posvetil na praznik sv. apostolov Petra in Pavla 1950 dr. Gregorij Rožman ter mi 7. julija tudi pridigal na novi maši, kakor mi je obljubil že v Ljubljani leta 1942.

Od 1950 do 1956 sem v Lemontu opravljal službo pomočnika magistra novincev, deloval v dušnem pastirstvu po slovenskih župnijah in bil urednik

Novomašnik p. Bazilij Valentin

mesečnika *Ave Maria*.

Leta 1956 sem zaprosil za delo med avstralskimi Slovenci, ki so potrebovali slovenske duhovnike. V avgustu sem prispel v Avstralijo ter prejel v oskrbo slovenske priseljence v Viktoriji, Južni Avstraliji in Tasmaniji.

Leta 1960 sem ustanovil hostel za novodošle fante, Baragov dom. V teku let je šlo prek te ustanove okrog 1800 priseljencev, največ seveda Slovencev (pomagali smo pa tudi drugim, naštel sem 64 narodnosti in 16 veroizpovedij). Iz te ustanove se je razvilo lepo središče slovenskih priseljencev v Melbournu. Poleg hostela se je razvila Slomškova šola, Baragova knjižnica, na tenis igrišču smo s prostovoljnimi delom zgradili cerkvico sv. Cirila in Metoda, ki je bila blagoslovljena v oktobru 1968. Dokupili smo sosednje zemljišče in središču dodali Dom matere Romane, hostel za ostarele. Dom počitka je bil slovesno odprt 16. februarja 1992 in oskrbuje trideset ostarelih.

Leta 1966 mi je uspelo dobiti za delo med avstralskimi Slovenci frančiškanke Brezmadežne, ki so naši narodni skupini žrtvovale 25 let.

Literarno delo: že kot nižješolec sem objavljaval v *Mladem Slovcu*. 1942 - 1945 sem objavljaval prozo in pesmi v raznih publikacijah. Tudi sem pomagal pri urejevanju mesečnika *Cvetje* in pri mladinskem listu *Lučka*.

V begunstvu sem bil prvi urednik frančiškanskega klerikaškega lista *V novo bodočnost*, v taborišču Peggez-Lienz pa študentskega glasila *Cvetje* v tujini. Bil sem tudi med prvimi člani literarne družine *France Balantič*, ki jo je v Argentini organiziral dr. *Tine Debeljak*. S svojim prispevkom sem sodeloval pri zborniku *N'mau čez izaro*, ki ga je celovška Mohorjeva izdala leta 1951.

Leta 1947 je v Celovcu izdana (prej je izhajala kot podlistek v *Koroški kroniki*) v knjižni obliki moja pravljica *V kraljestvu lutk*. (Edino, kar sem v rokopisu prinesel s seboj v begunstvo.) Leta 1949 je pri goriški Mohorjevi izšla mladinska knjiga *Tonček iz Potoka*. Francoski prevod je izšel leta 1961 v Montrealu, Kanada, nemški v Regensburgu v Zahodni Nemčiji, hrvaški prevod pa je izhajal kot podlistek v hrvaškem listu v Burgenlandu v Avstriji.

Od leta 1950 do 1956 sem bil v Lemontu urednik mesečnika *Ave Maria*, kot tajnik ameriške Baragove zveze pa tudi urednik angleškega lista *Baraga Bulletin*. V Avstraliji sem od leta 1972, ko je prejšnji urednik p. *Bernard Ambrožič OFM* zbolel za rakom, tudi urednik in upravnik mesečnika *Misli*. To delo zaenkrat še vedno opravljam.

Ob dušnopastirskem in uredniškem delu mi je žal vedno manjkalo časa za izvirno literarno ustvarjanje.

Prejel sem sledeča odličja:

1982 sem za svoje delo za izseljence prejel MBE (*Member of the Most Excellent Order of the British Empire*).

1987 sem prejel viteštvo Sv. Janeza Jeruzalemskega (KSJ) in Viteštvo templarjev (KIT).

1988 sem prejel viteštvo sv. Jurija Jeruzalemskega (KSG).

1995 sem prejel viteštvo sv. Stanislava (CSStS).

Melbourne, Vic.

Avstralija, dne 24. 1. 1996

Fr. Bazilij A. Valentin, OFM

Slovo

**Poslednjikrat obraz sem
mili zrl,
poslednjikrat sem solzo ji
utrl:**

**»Ne jokaj, saj sam Bog
me kliče, mati!«
Solz sam več nisem
mogel zadržati.**

**So blagoslov mi roke
njene dale:
tresočje se nad glavo so
obstale...
Še znamenje je križa
naredila,
potem čez prag za mano
je stopila.**

**Poslednjič me ljubeče je
objela.
Kot Mater Dolorosa je
trpela.**

**»Pa moli zame v
samostanu, sinko!...«
In zadnjikrat še rekla mi
je - Binko.**

18. avgusta 1941

Novomašni govor dr. Gregorija Rožmana p. Baziliju, 29. junija 1950 v Lemontu

Pred kakimi sedmimi leti me je današnji novomašnik kot čisto mlad klerik vprašal: »Ali mi boste pridigali na novi maši?« »Bom!« sem odgovoril in bila sva zgovorjena, oba seveda misleča, da bo nova maša pri Sv. Antonu na Viču - v Ljubljani. Bog je najin dogovor vzel zares in naju po čudovitih ovinkih pripeljal skupaj na ameriških Brezjah pri Mariji Pomagaj, da izpolnim dano obljubo.

Novomašnik si je vzel za vodilo besede Jezusove iz štirinajstega poglavja Janezovega evangelija: »Jaz sem pot, resnica in življenje.« Duhovnik je služabnik Kristusov in oskrbnik božjih skrivnosti ter tako vidno nadaljuje Jezusovo odrešilno delo. V pravem spoznanju je novomašnik prav te besede natisnil na spominske podobice in iz njih posnel načrt svojemu duhovniškemu delu: »Gospod me je po milosti izbral, da kažem pot, oznanjam resnico in delim življenje.«

KAŽEM POT. Tisto pot, ki je Jezus. Kaže pravo smer, da je nobeden ne bo zgrešil ter se izgubil v večno temnem breznu pogubljenja, smer otrokom v Očetovo hišo. Jezus je pot križa. Sam jo je hodil in tudi za nas ljudi ni druge: »Če bi bilo drugače, bi vam bil povedal« - pa ni drugače in ni nam mogel drugače povedati, kakor učencema na poti v Emaus: »Ali ni moral Kristus vse to trpeti in tako iti v svojo slavo?« Pot v večno slavo je torej tudi za nas edino le pot križa. »Kdor hoče biti moj učenec, naj vzame vsak dan svoj križ in hodi za menoj.«

To pot nam kaže duhovnik skozi skušnjave, blodnje in zmote, skozi razočaranja in uspehe, skozi mir in preganjanja, skozi blagostanje in revščino, zdravje in bolezen; skozi vse življenje in skozi ozka vrata smrti. »V potrpežljivosti boste ohranili svoje življenje« - potrpežljivost na poti križa doseže življenje, ki več ne mine.

Bogu odtujeni svet besede o potu križa ne sliši rad. Obrača se proč od takega pota, išče drugačno pot: lepšo, lažjo in udobnejšo; pot uživanja, željnosti, pohlepa, lakomnosti, lagodnosti, nečistosti, materializma... A ta pot ne vodi v Očetovo hišo, domov, ampak se konča tik nad breznom pogube.

OZNAJNANJE RESNICO. Ne sledi svet rad poti, ki jo s Kristusom kaže duhovnik. A služabnik božji ne more in ne sme drugače: oznanjati mora resnico, prilično ali

neprilčno, naj je prijetna ali neprijetna, naj jo odklanjajo ali radi poslušajo. Resnica ostane resnica, pa če jo svet sprejema ali zavrne. »Pojdite in učite vse narode...« In Sv. Duh je dal svoji Cerkvi, da nezmotljivo uči čisto

resnico in vso resnico, ki jo je prinesel Jezus od Očeta. Uči resnico zoper laž Satanovo.

Satan je lažnik in oče laži. Prva laž v zgodovini človeštva je Satanova. On je človeka naučil lagati. Satan ni v zmoti, on je lažnik: ve, da ni res, kar trdi, pa vendar trdi in zavaja ljudi v zmoto. Že v raju je rekel Evi: »O, ne bosta umrla, ampak bosta kakor Bog!« A izgubila sta raj

- kakor Satan, božji angel luči, nebesa - in priklicala smrt nad človeški rod. Danes ima Satan s svojimi lažmi na videz velike uspehe. Milijoni ljudi mu verjamejo in upajo v brezboštvo najti svobodo in mir. A zapredajo se vedno huje v mreže Satanove laži. Na laži pa se ne gradi urejeno, pravično, srečno in človeka vredno življenje.

Nasproti Satanovim lažem je duhovnik glasnik in oznanjevalec resnice. Tiste resnice, o kateri Jezus sam pravi: »Resnica vas bo osvobodila.« V resnici je svoboda, laž je sužnost. A kako na videz nevhvaležno delo za duhovnika je oznanjati resnico, ki je ljudje ne sprejemajo. Saj nas uči stara izkušnja: Če poveš resnico, ti ljudje ne verjamejo. Verjamejo pa laži. Bolj ko je debela, bolj verno jo sprejmejo. Je še vedno tako, kakor je zapisal sv. Pavel: »Mi oznanjamo Kristusa križanega, Judom pohujšanje, poganom nespamet, njim pa, kateri so poklicani v Kristusu, božjo moč in božjo modrost.« (1 Kor. 1,23 sl)

Oznanjajmo in bomo oznanjali, ker Kristus ostane: Kristus danes, Kristus jutri, Kristus na veke!

DELIM ŽIVLJENJE. Duhovnik deli življenje milosti in ljubezni, ker deli Jezusa. Prinaša Jezusa, živega, resničnega: istega, ki na desnici Očetovi živi in vlada na vekomaj. V presv. Rešnjem Telesu je Jezus živ med nami, biva pri nas, se daruje za nas, je hrana našim dušam, da živi v nas in mi v Njem.

Mašnik je edini, ki nam prinaša Jezusa. On edini ima oblast, da ga prikliče, da spremeni kruh v Njegovo Telo. Kjer in kadarkoli stopi k oltarju, da daruje sveto mašo, povsod tam stopi Jezus med nas na svet, z vso ljubeznijo, saj nas ljubi do konca in nas bo ljubil vso večnost. Jezusova ljubezen ima v presv. Rešnjem Telesu svoje ognjišče, od koder ogreva duše, srca, svet - vsakogar, ki se približa, predvsem duhovnika samega, ki mu je pri sveti daritvi najbližji.

Mrzel in pust bi bil svet brez Jezusa v Rešnjem

Telesu. Omrznile bi duše in srca bi postala trda kot kamen. Zato pa skuša Satan Jezusa pregnati iz tabernakljev. Trudi se zapreti, uničiti duhovnike, onemogočiti vzgojo novih - da bo vedno več krajev, dežel, narodov, kjer večne luči ni več... Ledena doba sovraštva bi padla na duše in vse živo uničila.

»Bog je ljubezen« (1 Jan 4, 16) - ena najlepših besed v svetem pismu, Frančiškov refren, ki ga njegovi duhovni sinovi vsak dan ponavljajo: Bog je ljubezen in kdor ostane v ljubezni, ostane v Bogu in Bog v njem.

V tej ljubezni novomašnik in mi vsi duhovniki:

kažemo pot, oznanjamo resnico in delimo življenje.

Vi pa, predragi, kakor danes pri tej novi maši, sprejmite vsak dan, kar Vam mašnik prinaša: sledite poti, ki Vam jo kaže, verujte resnici, ki jo uči in sprejmite življenje, ki Vam ga v Jezusu Kristusu deli. Amen

Iz Ave Marie, september 1950

Moj mentor, pater Bazilij

P. Valerijan Jenko

Moji spomini na pokojnega patra Bazilija Valentina segajo v leto 1943. Takrat sem bil novinec v frančiškanskem noviciatu v Novem mestu, on pa je bil že redovnik z začasnimi zaobljubami. Takratni šolski sistem je imel štiri razrede osnovne šole in osem gimnazij. Naš in drugi redovi so v tistem času

sprejemali novince že po četrti gimnaziji. Tako smo kleriki po končanem noviciatu nadaljevali gimnazijo, nekateri realno, drugi klasično. Oba sva obiskovala I. državno realno gimnazijo na takratni Vegovi ulici, le da je bil on dve leti pred menoj, po starosti pa leto in pol starejši. Vendar je bil izredno razgledan, poln

mladostnega ognja, idealov in velikih načrtov, pa tudi pesniška duša. Poleg pesmic, ki jih je objavljajl v internem klerikaškem listu, je opisal tudi življenjsko zgodbo svojega očeta z naslovom Tonček s Potoka, ki je izšla kot majhna knjiga in je po prizadevanju duhovnika in publicista Ferdinanda Kolednika doživela prevode v več jezikov.

Patra Bazilija lahko po pravici imenujem svojega mentorja, saj me je vseskozi navdihoval. Pa ne le mene, temveč vse sobrate je vedno navduševal za redovne ideale. Ob patru Baptistu Turku, frančiškanskem misijonarju na Kitajskem se je navduševal za delo v misijonih in bi tja tudi šel, če ne bi prišla vmes kitajska komunistična revolucija. Prav takšna revolucija je, vsaj začasno, tudi v Sloveniji spremenila tek njegovega življenja. Pater Bazilij je bil idealist in je imel izostren čut razločevanja med dobrim in slabim. V komunizmu je takoj spoznal največjo nevarnost za naš narod in tudi trdno obdržal svoje stališče. Ko je bil urednik verskega mesečnika Ave Maria, ki že 89 let izhaja na ameriških Brezjah v Lemontu, je v njem svaril pred komunizmom. Zanj kot duhovnika komunizem ni bil le politični sistem, ampak zmota, ki jo je Cerkev obsodila. Zato njegovo pisanje zanj ni bilo »politika«, kar so mu takratni komunistični oblastniki v domovini neprestano očitali - ampak dolžnost. Pa tudi na frančiškanske predstojnike v Ljubljani so pritiskali, naj mu prepovedo pisanje »proti domovini«. Zlonamerno so istovetili režim in domovino. To zmotno mnenje je precej prevladovalo tudi pri ljudeh. V resnici pa sta to dva pojma: domovina je bila in bo, režim pa pride in odide. Pater Bazilij se ni čutil dolžnega ubogati predstojnike, ker so bili pod pritiskom komunističnih oblastnikov.

Pa naj se vrnem v leto 1944, ko je bil Bazilij poklican k domobrancem. Po vojaških vajah in sanitejskem tečaju za prvo pomoč, je bil nastavljen kot sanitejec na domobranski postojanki na Koreni pri Polhovem Gradcu. Tam je obvezoval rane in zdravil ne samo vojake, ampak so tudi domačini prihajali k njemu po pomoč - ne samo telesno, ampak po tolažbo in nasvet. Sam mi je večkrat pripovedoval o tem obdobju svojega življenja, ki je trajalo nekaj manj kot eno leto.

Maja 1945 je bila vojna končana, nemški nacizem in italijanski fašizem strta, v naši domovini pa je žal zavladal komunistični totalitarni režim, enoumje za dolgih 46 let. Bazilij in drugi frančiškanski študentje smo odšli v Avstrijo, da bi tam nadaljevali šolanje.

Kapucini so nas v Celovcu prijazno sprejeli in z nami delili skromno hrano. Po nekaj tednih smo sklenili, da se pridružimo drugim beguncem v taborišču Vetrinje. Kmalu so nas premestili v Lienz v Tirolah, kjer se je začel redni pouk na slovenski gimnaziji v taborišču Pegez. Hrana v taborišču je bila nezadostna - juha dan na dan, da smo dobili debele trebuhe od tekočine. Naši patri, ki so bili v samostanu v Lienzu, so nam občasno prinašali kruh. Bazilij, ki je bil najstarejši in zato nekako

naš »predstojnik«, je določil, da gremo v habitih po dva in dva prositi za hrano k tirolskim kmetom. Res prijazno so nas sprejeli (»paterle« so klicali frančiškane), nahranili so nas in nam napolnili nahrbtnike z moko, fižolom, kruhom ali kar koli so pač imeli. Na poti nazaj v taborišče ni bilo noben problem dobiti »štopa«. Spominjam se, da smo nekoč sedeli na vrhu tovornjaka, naloženega s hlodi. To naše beračenje je trajalo le do takrat, ko je prišel tirolski frančiškanski brat nabirat hrano za samostan, pa je od kmetov izvedel, da je že nekdo bil pri njih z istim namenom. Seveda so nam v bodoče te nabiralne akcije kar se da prijazno odsvetovali, ker ne gre, da bi tirolskim frančiškanom hodili v

»zelnik«.

Hvala Bogu se je medtem hrana v taborišču zboljšala, ko so poštenci Slovenci prišli v kuhinjo. Po približno enem letu so nas predstavili v drugo taborišče, Spittal na Dravi - bliže domovini in Sloveniji, čeprav takrat še nedosegljivi. Po nekajurni vožnji v živinskih vagonih vlaka, smo se ustavili ob taborišču. Poskakali smo z vlaka in z oprtanimi nahrbtniki skupaj z drugimi študenti odšli v barako številka 22. Že po nekaj dneh se je šola nadaljevala. Tudi kapela je bila pripravljena v eni izmed barak, da smo imeli priložnost za vsakdanjo mašo. Hrane je bilo dovolj, čeprav je bila enolična. Najprej nekaj tednov gosta grahova juha, nato spet nekaj tednov polenta in krompir. Pozneje so jedilnik uredili, da je bila hrana precej različna in tudi prikuh ni manjkalo. Med študenti nikoli ni manjkalo zabave, potegavščin in smeha. Spali smo na pogradih, po dvanajst v eni sobi. Najbolj navihani so si privoščili tistega, ki se je pozno vrnil domov. Tako so nastavili na vrata vedro vode, ki jo je ponočnjak dobil na glavo, ko je odprl vrata. Ali pa so zavozlali odeje na pogradu ali naložili polena pod slamnjačo, da so potem letela po sobi na vse strani, ko se je spravljal spat.

Leta 1948 je prišlo vabilo našega bivšega provinciala, ki je bil v begunstvu v Italiji, naj se vsi mladi frančiškani zberemo v Bocnu (Južne Tirole), od koder bomo šli v Lemont, kjer je bilo takrat frančiškansko bogoslovje za ameriške Slovence. V Bocnu (Bolzano) smo eno leto nadaljevali študij. V decembru 1949 pa smo se v Bagnoli pri Neaplju vkrcali na nekdanjo vojaško ladjo General Greely, ki je pod pokroviteljstvom mednarodne begunske organizacije IRO vozila begunce v prekmorske države.

Nekaj dni pred božičem smo prispeli na ameriško Brezje v Lemontu in takoj po božičnih počitnicah začeli s predavanji. Ves študij je bil v latinščini, čeprav so bili predavatelji patri iz Slovenije. Za ta jezik so se odločili, ker mi iz Evrope nismo znali angleško, mladi ameriški Slovenci pa ne dovolj slovensko. Bazilij je bil v zadnjem letniku bogoslovja in je bil naslednje leto posvečen v duhovnika. Posvetil ga je škof dr. Gregorij Rožman, ki

je takrat kot begunec bival v Clevelandu. Nato je bil novomašnik p. Bazilij imenovan za urednika nabožnega mesečnika Ave Maria, poleg tega pa je konec tedna pomagal pri dušnem pastirstvu na okoliških župnijah, hodil na misijone na slovenske župnije v Cleveland in drugam. Pomagal sem mu pri urejevanju lista s tipkanjem in pripravljanjem za ofset tisk, od leta 1952 do njegovega odhoda v Avstralijo leta 1956. Spomnim se, kako je ob neki priliki Bazilij pokazal izredno mero požrtvovalnosti in ljubezni do bližnjega. Nekega vročega poletnega popoldneva je pater Bernard ves zasopel pritekkel v uredništvo Ave Marie in povedal, da je p. Alfonz padel v vodo v zapuščen kamnolom na samostanskem zemljišču. Bazilij je brez oklevanja odhitel na kraj nesreče, se slekel in potopil okrog tri metre globoko, da je potegnil ponesrečenca iz vode. S tem je postavil v nevarnost svoje življenje, saj je bila voda zaradi podtalnega vrelca izredno mrzla in bi ga

Ljubelj

***Kot žrelo se odpiral je tunel
in goltal množice, ki trepetale
pred brati lastne so krvi...***

V tujino z rodne grude so bežale.

Iz tožnih misli me je zdramil strel.

Ob cesti stal sem, na drevo oprt.

***Vozovi so ječali mimo mene,
otroški jok je večal mojo bol.***

Iz dolgih vrst se je smejala - smrt...

Povelje. Stopil sem naprej.

***Objela me moreča je tema
obokov vlažnih.***

Molčal sem kot grob.

Saj pustil sem za sabo - kos srca...

Iz mojega dnevnika, sobota, 12. 5. 45

lahko zgrabil krč.

Leta 1956 je prišel klic iz Avstralije. Priletni Bernard Ambrožič, ki je bil tam že dve leti, je prosil Bazilija, naj mu pride pomagat. Takoj se je odzval vabilu, prosil predstojnika za dovoljenje in kmalu odplul na peto celino. Odločeno je bilo, da gre v Melbourne, kjer takrat še ni bilo slovenskega duhovnika, razen da je tja občasno

prihajal iz Sydneya.

Patra Bazilija sem vedno občudoval in ga imel za svojega mentorja. Zdaj, po njegovi smrti, vidim njegovo velikansko delo v nekoliko drugačni luči in ne morem razumeti, kako je vse to zmožgal. Pri načrtovanju gradnje cerkve, Doma matere Romane, vsem dušnem pastirstvu, pri vodstvu Baragovega doma in urejanju Misli - si je vedno vzel čas za posameznika in mu skušal pomagati v majhnih in velikih stvareh.

Zaradi različnih značajev se nisva vedno strinjala. On

je bil kolerik, jaz flegmatik. Njegova gonilna sila pa ni bil njegov kolerični značaj, ampak ljubezen do Boga in bližnjega. Našim ljudem je pomagal ob prihodu v Avstralijo; ko jih je sprejemal v pristanišču ali na letališču, ko jih je obiskoval v Bonegilli, ko je postavil cerkev, v kateri jim je do zadnjega oznanjal božjo besedo, 41 let delil zakramente, jih 25 let povezoval z mesečnikom Misli in poskrbel zanje tudi na večer življenja, ko jim je zgradil Dom počitka matere Romane. Bog daj, da bi znali ceniti in ohraniti njegovo dediščino!

Pater Bazilij v spominih njegovih rojakov

Patra Bazilija sem slučajno poznal od mladih let. V Ljubljani sem prihajal k dobremu prijatelju, njegovemu sosedu na Viču. Štirje fantje skupaj smo imeli motor in pogosto se nam je pater Bazilij pridružil. Včasih smo ga sprejeli, velikokrat smo ga napodili; med nami je bilo namreč štiri leta razlike. Denarja nismo imeli, on se je pa hotel peljati z motorjem. Pa smo mu rekli: »Albinček, daj nam no kakšna dva dinarja za bencin.« »Se bom lahko potem peljal?« »Pa ja da se boš!« smo mu zagotovili Tako je večkrat tekel domov in izprosil mamo za dva dinarja, za pol litra bencina. Skupaj z našim denarjem smo kupili kakšne tri litre in rekli: »No, Albinček, zdaj te bomo pa peljali.« In smo ga res, kakšnih sto metrov. Potem smo ustavili in rekli: »Zdaj pa zgini dol.« On pa nazaj: »Veš kaj, to pa še za en frakelj bencina niste ponucal!« Včasih nam je skrtil kak del od motorja in ni hotel povedati kam. Grozili smo mu, da ga bomo nabili, a ni popustil, dokler ga nismo peljali. Tokrat zastoj. Tako smo se videvali kakšni dve leti, včasih je bil dober, včasih žleht, vedno pa do konca svojeglav. Če je kaj hotel, je moralo tako biti, vendar, če ti je nekaj obljubil, je pa besedo vedno držal.

Leta so tekla, 12. januarja 1959 smo z družino na ladji prispeli v Avstralijo. Ob izkrcanju je v pristanišču čakal duhovnik. Vprašal je: »Vas je tukaj kaj Slovencev?« Hitro smo se zbrali okrog njega. Pa pravi meni: »Čigav si pa ti?« »Jaz sem Mejač, iz Kašlja doma, to so pa moja žena

in hčerki.« sem se predstavil. On pa: »Jaz sem pa Bazilij, z Viča. Veš kje je Vič?« »Kaj ne bom vedel. A poznate Justinove? Maksa?« vprašam. Odgovori, da so sosedje. »Potem pa ti mene poznaš,« dostavi. »A si ti tisti, ki je hodil nagajat okrog motorja?« se mi je posvetilo. »Ti si pa potem Janezek, kaj?« Naprej smo se pogovarjali kot stari znanci - zakaj smo šli od doma in podobno. Povedal sem mu tudi, da še ne vem, kaj bom delal. »Nič ne skrbi, bom že gledal na vas,« mi je zagotovil. Mlajši hčerki Ivanki je v roko stisnil dva šilinga, to je bilo takrat za šest sladolediv.

Potem smo šli v Bonegillo, kjer so me takoj zaposlili v kuhinji. Niti dva meseca še nisem bil tam, pa pride Bazilijev telegram: »V Geelongu te čaka delo.« Tako smo se preselili tja in se vsako prvo nedeljo srečali s patrom. Velikokrat je ostal na kosilu, ker je šel potem naprej maševat v St. Albans. Tako je minilo devet let v Geelongu, ko smo se redno videvali in vedno sva rada obujala spomine. Ko se je začela graditi cerkev, sem bil predsednik Slovenskega društva Geelong in sem takoj naredil akcijo, da smo šli v Kew pomagat kopati za temelje in dvorano. Neko nedeljo je bila ura že blizu petih popoldne - takrat smo imeli mašo še ob petih v hrvaški cerkvi v Clifton Hillu. Pater je prišel po nas, češ, zdaj pa nehajte, gremo k maši. Boletov Ivan ga pogleda in pravi: »Ti, pater, če tale 'deu' ni za eno mašo vreden, pa klinc!« Dobesedno tako. Pater ni nič

odgovoril, obrnil se je in šel. Kmalu zatem pa pride sestra Ema in prinese še kakšnih sedem steklenic piva in salamo, da smo imeli malico. Bole je še pripomnil: »Ti, a ni neumen, cel dan koplješ, potem te pa še k maši podi!«

Ko je bila cerkev že narejena in smo prvič imeli v svoji dvorani materinski dan, so ljudje prinesli vse mogoče.

POZDRAV PRIHAJAJOČEMU

Nekako istočasno z izidom pričujoče številke MISLI se ima ukrcati v San Franciscu na ladjo Oronsay mladi mož, ki ga kaže ta slika.

To je P. BAZILIJ VALENTIN, ki je že

precej časa napovedan, zdaj pa že »plava«, če je šlo doslej vse po sreči. V Sydney bo prispel, tako je rečeno, kmalu v drugi polovici avgusta. Nastanil se bo v Melbourne, da bodo končno tam le dobili svojega duhovnika.

P. Bazilij je priznan slovenski pisatelj. V Ameriki je bil več let urednik lista Ave Maria in tajnik Baragove Zveze, ki skuša velikega Barago spraviti na oltar. Seveda pri vsem tem ni zanemarjal dušnopastirskih poslov in je misijonaril med ameriškimi Slovenci.

Slovcem v Vic. in S.A. čestitamo, da bodo dobili v svojo sredo tako odličnega dušnega pastirja, ki je zavoljo njih pustil svoj dosedanji krasni delokrog in prihaja sem. Za nekaj tednov ga bomo pridržali v Sydneyu. Kdaj ravno bo prišel v Melbourne, bo naznanila septembrska številka.

p. Bernard, Misli, avgust 1956

Rabili smo denar, pa sem rekel patru, da kaj če bi jaz kakšno torto naredil, pa bi imeli licitacijo. »Ti, jo boš naredil?« »Seveda.« Par let kasneje mi je telefoniral za očetovski dan: »Da ne boš na torto pozabil!« Zmotil se je, pa je hitro rekel: »Jo pa naredi še za očetovski!« Tako sem delal dve na leto. Ponavadi smo vsakič dobili skoraj 200 dolarjev za tisto torto. Kasneje je Srečko Brožič prinesel še šunko in smo za dom ostarelih licitirali še to.

Petintrideset let sem bil tudi Miklavž. In patru ni šlo v račun, da so se mi izpod plašča videli ven črni čevlji. »Misliš, da je nosil Miklavž črne čevlje?« me je dražil. Potem sem pa dobil nekje opanke, da sem zgedel bolj apostolski, in je bil zadovoljen.

Po obisku Lojzeta Peterleta pred nekaj leti smo ustanovili Društvo prijateljev Slovenskih krščanskih demokratov in Bazilij me je popokal za predsednika. Tajnik je bil pater sam. S članarino in podobnim smo zbrali skoraj 1.000 dolarjev, za nas je to pomenilo bogastvo. Potem sta prišla mlada slovenska plesalca. Škufca in Venturinijska in zaplesala v dvorani. Denarja nista imela, občinstva je bilo čisto malo, pa sem vprašal patra, če bi jima naše društvo dalo kakšen prispevek. Ni bil preveč navdušen, je rekel, da ju nismo mi povabili. Nato se je ujezil: »Kaj me briga, vse jim daj, ti si predsednik!« Bilo mi je hudo, ker sem ga razhudil. Nazadnje jima je potem le dal 200 dolarjev iz društvenega denarja. »Kaj hodijo po svetu, če ne morejo shajat!« je godrnjal. Pa sta bila takrat že evropska prvaka. Za njima sta prišla v Melbourne slovenska dvigovalca uteži; pri organizaciji je šlo vse navzkriž, tako da nista imela ne kje jesti ne spati in patru sta se zasmilila, češ, nalagali so ju. Dal jima je 500 dolarjev. Škufca in Venturinijska sta potem v Ameriki postala svetovna prvaka, pa sem rekel Baziliju: »Pater, veste kaj je novega, moja sta že prvaka, vaša pa še vedno dvigujeta!« Nič ni odgovoril.

Pater Bazilij je bil hudo dosleden in trd, tisto, kar si je zamislil, posebno politično, je držalo. Nihče ga ni mogel spreobrniti, zato je prihajalo do sporov. Drugače je bil pa zelo dober. Osebno vem, kolikim je pomagal, preskrbel stanovanje, denarno pomoč... Kot človek je bil strašno dober in zelo usmiljenega srca. Njegova smrt me je hudo pretresla. Vsa leta sem ga vikal, saj imam posebno spoštovanje do duhovnikov, kljub temu, da je bil mlajši in da sva se poznala od prej. Bil je človek, kakršnega bomo težko še kdaj dobili. To, da je bil trd glede denarja, pa ni nič čudnega, ker ga je izkušnja izučila; cel kup jih je bilo doma in je znal ceniti tudi

drobiž. Vso svojo pokojnino je vlagal v Dom matere Romane. Vendar zaradi zlobnih jezikov tja ni hotel hoditi niti na kosilo, saj bi ga takoj opravljali, da je zato zgradil dom, da hodi tja jest.

Še to. Včasih je pater veliko kadil, kot iz »raufnika«. Potem je pa stavil z nekom za 1.000 dolarjev, če neha kaditi. Tisti hip je vrgel cigareto za zmeraj stran, denar od stave pa dal za Dom matere Romane.

Ivan Mejač, Greensborough, Viktorija

V Avstralijo sem prispel aprila 1951, z ladjo Fairsea v Melbourne, nato so nas prepeljali v Bonegillo. Kot marsikateri Slovenec sem se prebijal skozi zelo težke čase, preden sem dobil zaželjeno delo. Patra Bazilija sem spoznal septembra 1956. leta v Padua Hall v Kewju. Izvedel sem, da pride slovenski duhovnik iz Amerike v Avstralijo in sem čakal na njegov prihod, da me poroči; bil sem zaročen. Bila sva tukaj prvi poročeni par zapisan v njegovi poročni knjigi.

Potem sva živela z ženo v Argo Street v South Yarri in

Prihod ladje Toscana, s katero je v Avstralijo priplulo veliko naših ljudi

nas je pater večkrat prišel obiskat. V zakonu sem imel tri sinove. Na žalost je leta 1961 prišla v družino bolezen in nato mnogo velikih problemov. Pater mi je prijazno pomagal z nasveti in me hrabil. Bil mi je trikrat priča na sodišču. Vedno si je vzel svoj dragoceni čas in rad naredil uslugo, ker je ljubil svoj slovenski narod, mu ni bilo vseeno, če je kdo zašel v težave. Hvala mu za vso

podporo, saj sem samo z njegovo pomočjo vse premagal in ne bom nikoli pozabil, kako plemenito srce je imel. Pogrešali ga bomo mi vsi, ki smo ga potrebovali in spoštovali. Iskrene pozdrave,

Victor Javornik, Canterbury, Viktorija

Jaz, Lojze Kerec, kot me je pater klical, bi rad opisal skoraj 30 let skupnega življenja, pet let v Baragovem domu, potem pa skoraj 25 let od zelo blizu povezan s patrom. Rad bi tudi izkoristil to priložnost in se zahvalil sestri Emi, ki je hvalabogu še med nami. Ko so pred leti rekli, da gre sestra za vselej v Slovenijo, mi je bilo tako hudo, da se sploh nisem upal osebno posloviti. Pater Bazilij in sestra Ema sta mi namreč nadomeščala moje starše v novi domovini.

Začelo se je februarja 1968, ko sem z letalom Quantas prispel iz Avstrije, takrat še v Essendon. Ker nobenega nisem imel ali poznal tukaj, so nas z avtobusom prepeljali v Bonegillo. Bil je zelo vroče poletje. Nekje proti večeru se je avtobus ustavil pri neki restavraciji,

češ da bomo dobili večerjo. Na mizo so prinesli ovčje meso, katerega še danes ne maram in solato brez soli, kisa ali olja. Nadaljevali smo pot proti Bonegilli; tudi tam ni bila hrana nič kaj prida. Rekel sem si: »Umremo tukaj, če ne od vročine, pa od gladu.«

Kakih pet dni po prihodu so nas poklicali v pisarno, kjer mi je en gospod svetoval, naj pišem patru Baziliju. Pravi: »Ti si Slovenec, pater je slovenski duhovnik in ti bo sigurno rad pomagal.« Bil sem iz revne družine s sedmimi otroki. Oče je umrl, ko sem bil komaj enajst let star, tako sem moral že v trinajstem letu s trebuhom za kruhom. Mama me je poslala k domačemu župniku za hlapca. Tako se nisem ustrašil duhovniške discipline in sem pisal patru Baziliju. Čez nekaj dni

je prišel pome. Po mene? Po koga? »Kdo je ta fant, ki mi je pisal?« Pozabil je nameč ime, pismo je pa izgubil. V Bonegilli na sprejemnem uradu je toliko časa brskal po papirjih, da mu je nekje zazvenelo moje ime. Prišel je k moji baraki. Jaz sem takoj vedel, kdo je in rekel: »Vi morate biti tisti Gospod, ki sem mu pisal?« Odgovoril je: »Jaz sem.« Pravi: »Ti si pisal? Pozabil sem tvoje ime.

Nič zato, če želiš, se lahko pridružiš. Na razpolago imamo veliko hišo, imenujemo jo Baragov dom. Tam je več slovenskih fantov, dobiš stanovanje in hrano - sestra kuha same dobre domače jedi - počasi se bo tudi našlo kaj dela...« Jaz skoraj malo preglasno: »Kaj? A dela ni? Jaz sem namreč prišel delat.« Pater pa malo bolj potihlo: »Ja, malo potrpljenja bo pa treba.« Najbolj sem se bal, kdo bo plačal njegove stroške, ker je prišel samo zaradi mene tako daleč. Potem stanovanje in hrano. V Bonegilli je bilo seveda vse brezplačno, nisem pa vedel, da bo tudi tam, dokler ne delam. Rekel sem si: »Bog pomagaj, grem.« V pisarni sva vse uredila za na pot in šla še malo naokrog po lagerju. Tako je dobil še dva fanta, ki sta šla zraven. Potem mi je bilo veliko lažje, zdelo se mi je, da

spomnim. Ker sem po poklicu gradbenik, mu je vsaka moja pomoč prav prišla. Pri gradnji cerkve in v dvorani ter Baragovem domu, celo pri sestrah v Slomškovem domu sem nekaj popravil. Zmeraj mi je bil zelo hvaležen. Nekatera dela se še vidijo, kot na primer strop v cerkvi, postavitev in pritrditev klopi, oder v dvorani in še več... Tako me je začel ceniti. Ko sem delal stopnice na oder je prišel k meni in mi ponudil samsko sobo, rekel je: »Zaslужиš si mir ponoči. Če želiš, se lahko preseliš.« Ko sem se vselil, sem nekaj popravil ali čistil z neko vnetljivo tekočino in se je vžgalo. Na srečo samo namizni prt in zavesa ter nekatere linolejske ploščice na podu so se začele smoditi. Prt in zavesa sem hitro nekje poceni kupil, za ploščice pa sem imel težave.

PATER BAZILIJ je zdaj že nekaj tednov na svojem mestu v Melbournu. Kako se osebno počuti, nimamo sporočila, pa ni nobenega dvoma, da dobro. Doslej vemo samo toliko, da še ni utegnil najti časa in zbranosti, da bi za MISLI kaj napisal. Naročil je le to, da objavimo njegovo zahvalo vsem, ki ste mu do zdaj imeli priložnost izkazati eno ali drugo ljubeznivost.

Vesel je bil svojega tritedenskega bivanja v Sydneyu in se rojakom zahvaljuje zlasti za domačnost poslovnega popoldneva tisto nedeljo pred odhodom od tu.

Vesel je bil izleta v New Castle, kjer se je prvič vršila slovenska služba božja v lepi cerkvi, znani pod imenom AVE MARIA. Enako vesel osebnega srečanja z rojaki, kolikor je bilo v naglici mogoče.

Vesel je bil sestanka s Slovenci v Canberri, kjer se je ustavil na poti v Melbourne, in je srečal večino rojakov na prijetnem večeru v gostoljubni hiši Faleževi.

Vesel je bil pozdrava v Melbournu, kjer so mu belooblečene deklice izrekle in zapele dobrodošlico na zabavi Slov. Kluba v St. Albansu, pa navrgle še prijazen šopek.

Vsem iskren Bog plačaj!

Toliko vemo o njem zaenkrat. In še to vemo, da je njegov naslov v Melbournu: Padua Hall, 19 A'Beckett St., Kew. Tel: WA 8118

p. Bernard, Misli, oktober 1956

trije bomo že nekako.

Na poti za Melbourne se je nekje ustavil, da malo poje. Dal mi je kos kranjske klobase, ki mi je tako teknila, da imam še danes, po tridesetih letih, tisti okus v ustih. Prvič v Avstraliji nekaj dobrega, sem si mislil. To je namreč sestra Ema pripravila za njegovo pot in je odstopil nam. Hvala, sestra! Hvala tudi za mnogo drugih dobrot, posebno za tisto, kar ste imeli shranjeno zame, ko ste drugim kakšno govedino ali ovco kuhali. Ostanite še dolgo zdravi med nami. Ja, ne da se opisati, kako me je prizadelo, ko nas je pater za vselej zapustil. Skoraj trideset let mi je stal ob strani, v Baragovem domu mi je dal sobo z enim fantom, katerega imena se zdaj ne

A ko je videl, da sem v zadregi, mi je priskočil na pomoč in skupaj sva poiskala nekaj primernega. Položil sem jih sam. Nobene žal besede mi ni rekel; tako sva postala še bližja prijatelja.

Poiskal mi je delo v sobotnem časopisu The Age in me še isti dan peljal tja. Takoj so me sprejeli, seveda po njegovi zaslugi. Delal sem samo štiri dni in že imel nesrečo. Od veselja sem hotel narediti vse naenkrat, pa sem si porezal roko, tako da sem moral ostati doma deset dni. Takrat me je vzel s seboj, kamor koli je šel, samo da sem imel družbo. Omenil je, naj se pridružim pevskeemu zboru. Nekaj sem se izgovarjal, da ne znam peti. Pozneje mi je bilo žal, ker ljubim glasbo in petje in

bi se vsaj nekaj več naučil.

Vse od začetka do konca sem imel rad njegove maše, pridige in petje. Takrat je maševal v treh jezikih: slovensko, angleško in latinsko, vse mi je zelo lepo zvenelo. Tam sem stanoval pet let in nikoli mi ni rekel žal besede. Ko sem se preselil, je prišel skupaj s sestro blagosloviti hišo. Tako je življenje teklo naprej, ampak zmeraj sem bil dobrodošel v Baragovem domu, če sem kaj potreboval. Vse do moje prometne nesreče leta 1985 sem redno zahajal tja. Potem pa sem iz zdravstvenih razlogov moral večinoma obiskovati avstralsko cerkev. Zakaj? Na to vprašanje si sam ne znam odgovoriti.

Pred tremi leti sva bila oba na obisku v Sloveniji. Ko sem ob odhodu prišel na letališče v Ljubljani in me je zagledal, je skoraj zavpil: »O, Lojz, kakšna sreča, tega

tja, v cerkvi je bila tema in istočasno je pripeljal rešilec pred Dom matere Romane. Mislili smo, da je tam nekdo bolan in so ga klicali. Niti malo nisem pomislil, da je ON ta bolnik. Šel sem domov. Zjutraj pa sem na radiju slišal, da je umrl; skoraj bi me kap. Tako se je žalostno končalo trideset let skupnega življenja s človekom, ki ga zelo pogrešam. Zgubil sem duhovnika, očeta, brata in prijatelja. Dragi pater, ni druge besede kot ZBOGOM in hvala za vse. POČIVAJTE V BOŽJEM MIRU: Tolaži me to, kar piše v zadnjih Mislih: »Bog vam bo drag plačnik, in drugi. ... Prepričani smo, da je bilo srečanje z Jezusom zelo prisrčno.« Še enkar zbogom in počivajte v Božjem miru! Vaš žalostni Lojz

Alojz Kerec, Kew, Viktorija

Bila je sobota in moj god. Lepo mi je sedaj pri srcu, ko se spomnim, da mi je pater Bazilij voščil za god. Rekel je, da ima tudi on sestro Anico in da je daleč.

Še isti dan, v pozni večerni uri, je odšel s tega sveta. Pater Bazilij je bil vedno dober za našo družino. V spominu mi bo pa vedno ostalo, ko mi je nekoč pripovedoval:

»Ko sem bil v Ameriki nastavljen v neki fari, sem pozno ponoči dobil telefonski klic, da me potrebujejo pri nekem bolniku. Vedel sem, da je tisti kraj zelo, zelo daleč. Takoj sem šel na pot, mislil pa sem si, kako da ne pokličejo duhovnika bolj od blizu. Ko sem končno prišel do bolnega starčka, sem spoznal, da je Slovenec. Vprašal sem ga, kako je vedel zame. Odgovoril je: 'Veste, jaz sem vedno molil, da bi imel pri moji zadnji uri slovenskega duhovnika.'« Nočna sestra se je namreč

zmotila pri telefonskih številkah in tako se je oglasil naš pater Bazilij.

Pater, naj vaša gomilo boža avstralsko sonce!

Anica Smrdel, Melbourne, Viktorija

Zdaj, ko ob odprtem Vašem grobu s težkim srcem tu stojim, solze v očeh in tiho molim, nazaj beži mi moj spomin.

pa nisem pričakoval, da bi imel družbo vse do doma.« Sedež so mu na njegovo željo spremenili, tako da sva sedela skupaj. Takrat sem mu rekel, da mi v naši cerkvi ni zmeraj dobro, vse mogoče stvari sva razmišljala. »Pravega odgovora pa ni.« Na carini v Melbournu ga je carinik nekaj vprašal, kar ni razumel (ali ni hotel razumeti?). Pogledal me je, jaz pa sem odkimal z glavo, da ne vem, kaj hoče. Carinik je skoraj jezno zamahnil z roko: »It's Okay!« Tako sva srečno prišla skozi, verjetno spet po njegovi zaslugi ali prebrisanosti. Jaz sem namreč imel nekaj več litrov, kot je dovoljeno. Hvala, pater.

Na dan, ko je umrl, bi zvečer morala biti maša. Šel sem

Ko sem Vas prvič vid' la pater,
O, dušni boste mi pastir?
Ste se začudil, Drago dekle!
glej, da se v svetu ne izgubiš.

Zakaj po svetu sama hodiš?
Nevarnost ti povesod preti!
Zakaj po svetu sama blodiš?
Kje mati je? A v grobu spi?

Prisrčno ste podal mi roko
kot le dušni oče lahko to stori
in spet ste me obiskal, pater,
za me ste dal vi vse skrbi.

Na zakon ste me bil pripravil
s slovenskim fantom z vso skrbjo,
in dva otroka ste mi krstil,
z ljubeznijo in srečo vso.

Otroke tri sem bla rodila
in zopet k nam ste bil prišel
in »striček« so Vas b'li klicali,
oh, kako ste bil vesel.

In hvala Vam, naš dušni Oče,
za mnogoletne, dolge vse poti,
ki prav rad ste jih prevozil
za južnoavstralske slovenske vse ljudi.

A zdaj se mirno odpočijte,
počitek prerano je prišel.
Oh, svet več ni tako prijazen
odkar od nas ste Vi odšel.

Angela Dodič, Južna Avstralija

Prvič sem srečala patra Bazilija kmalu po mojem prihodu v Bonogillo v začetku 1958. leta. Čeprav se tega dogodka ne spominjam dobro, vem, da je bilo okrog velike noči in da me je v njegovo družbo pritegnilo slovensko petje.

Moje naslednje srečanje s patrom je bilo leta 1972, ko sem se udeležila avstralskega nogometnega prvenstva v Melbournu za nogometuše mlajše od 15 let. Ko sem iskala prenočišče, sem se obrnila na patra Bazilija. Njegov odgovor je bil hiter in odločen: »Pridi, sobo imaš v Slomškovem domu. »

Moje presenečenje je bilo izredno. Spominjam se, da

je bilo veliko bolj mrzlo v Melbournu kot pri nas v Newcastlu, vendar me je vsak večer, ko sem se vrnila v Slomškov dom, čakala topla večerja in prižgana električna odeja, ki je grela mojo posteljo. Še danes priznam, da je bil to najboljši teden v mojem življenju. Sestre so bile izredne - vse so naredile, da sem se počutila kot doma. Enkrat so povabile na večerjo tudi patra Bazilija, kjer sem spoznala njegovo humorno plat.

Leta so tekla. Med nas so prihajale Misli. Leto za letom. Koliko dela in truda, da so redno izšle.

Moje naslednje in na žalost zadnje srečanje s patrom Bazilijem je bilo v petek, 1. avgusta letos, ko smo že v poznih večernih urah prispeli z avtobusom iz Sydneyja. V cerkvi Sv. Cirila in Metoda so v skromni krsti ležali njegovi pozemski ostanki. Njegovo obličje je bilo mirno, delo končano!

Ko sem se naslednji dan udeležila žalne maše v Kewju, sem bila izredno presenečena nad številom prisotnih. Še bolj sem bila presenečena na pokopališču. Kolikšna množica ljudi! Zbrali smo se z vseh koncev Avstralije. Zdi se mi, da se nismo zbrali zaradi nenadne smrti patra Bazilija, temveč zaradi tega, kar je p. Bazilij predstavljal med nami - simbol našega slovenstva v drugi domovini. Ker sem bila edina navzoča iz Newcastla in okolice, sem poskusila narediti nekaj posnetkov za rojake. Zadaj sem se vzpela na nagrobni kamen, da bi imela boljši razgled in tako tudi boljši posnetek. Takrat sem doživela nekaj nepozabnega. Vse, kar sem videla, so bile sive ali gole glave, ostareli obrazi in povešena ramena. Da, pater Bazilij je prišel med nas leta 1956. Takrat smo bili vsi mladi, tudi on. Danes odhajamo eden za drugim in nagrobni kamni na pokopališčih imajo vedno več slovenskih imen. Prva doba slovenske emigracije v Avstraliji se končuje...

Doživela sem še eno nepozabno doživetje na keilorskem pokopališču. Pevski zbor je pel žalostinke že pri maši v Kewju. Tudi ob odprtem grobu so zapeli: posebno Angelsko češčenje je bilo čudovito. Še bolj pa je bila čudovita pesem Gozdič je že zelen. Zdelo se mi je, da je pelo vse, kar je bilo slovenskega. Tisoč ljudi? Tisoč petsto? Kdo ve! Za mene in verjetno tudi za marsikoga drugega je bil to največji simbol solidarnosti. Vseeno, kaj smo, kdo smo, kaj delamo, kakšna so naša politična prepričanja, vsi pišemo Slovenec na isti način.

Pater Bazilij, hvala Vam za Vaše delo. Naj Vam bo lahka avstralska zemlja!

Maria Grosman, Cardiff, N.S.W.

(Spomini se nadaljujejo na strani 217)

Misli, avgust-september 1997

Iz pisarne slovenskega duhovnika

»Kje pa stanujete?« me sprašujejo ljudje, ki jih obiskujem po domovih.

»V Padua Hallu,« jim odgovarjam.

»Kakšna dvorana pa je to?« so radovedni.

Naj pojasnim na tem mestu, da ne bo preveč ugibanja. Padua Hall je dom ali »hostel« za avstralske dečke in doraščajoče fante, ki nimajo za seboj rožnate poti. V sedanjem njihovem »domu« skrbe zanje tukajšnji frančiškani, tako sem tudi jaz prišel pod to streho.

Fantje so odkritosrčni in ti povedo, zakaj so tu. »Avto sem ukradel,« ti pove prvi kar naravnost. »S prijateljem sva okradla pekarijo,« ve povedati drugi. »Jaz sem pa ušel od doma, pa so me nato poslali sem,« pripoveduje tretji. In tako dalje.

»Od kod si pa ti doma, Ken?« »Nimam doma.«

»Kje so pa tvoji starši, Ed?« »Ne vem. Morda niso več živi.«

»In tvoji, Alen?« »Bolje, da ne sprašujete. Je lepša misel, da staršev nimam...«

Če jim omeniš mater, jim oči zažare v posebnem ognju, pa v istem hipu ugasnejo. Le čudno vprašanje gori globoko v njih: Mati? Kaj pa je to?

Vidite, to je Padua Hall. Dom mladostnikov, ki jih je življenje oropalo toplote doma in materinske ljubezni, ki niso nikdar začutili na čelu materinega poljuba in jih oče ni nikoli potrepal po rami in bil ponosen nanje.

V uradnih papirjih stoji zapisano, da so ti fantje mladostni pokvarjenci. Ako bi te papirje sestavljal jaz, bi napisal, da so nesrečne žrtve razbitih domov. Koliko dobrega je skritega v teh dečkih, pa jim dolga leta nihče ni dal priložnosti, da bi dobro v njih planilo na dan!

V čudnem svetu živi naš novi duhovnik, boste rekli. Da, čudno resničen svet je ta naš Padua Hall. Nekaj me je naučil že v prvih dneh. Nikoli poprej nisem v srcu tako živo občutil hvaležnosti do Boga, da mi je dal v zgodnji mladosti topel dom in ljubeče starše. Ko gledam te fante v Padua Hallu, mi stokrat na dan pride na misel vprašanje moje matere pred tolikimi leti: »Kajne, da boš priden tudi še potlej, ko mene več ne bo?« In odgovarjam kot nekdanj: »Bom, mama!« Fantje v naši hiši niso nikoli slišali takega vprašanja iz ust svojih mater, zato tudi odgovarjali niso...

Kaj pa ti, rojak moj, rojakinja? Pridi pogledat v Padua Hall te moje fante. Živo te bodo spomnili na obljube materi dane nekoč...

In če bi se danes tvoja verna mati pojavila v tvojem avstralskem domu, kako bi ji pogledal v oči in odgovarjal?

»Ali si priden, Jože?«

»Kajne, Tone, saj še zmerom hodiš k maši?«

»Ali še pomniš, da je doma ob nedeljah delo počivalo?«

»Kako je v tvojem zakonu, France?«

»Še veš, kako si mi obetal, da zakramentov ne boš opuščal?«

In še in še... Kajne, teh vprašanj nismo pozabili? Bog daj, da ne!

Zdaj veste, kaj zame pomeni Padua Hall.

Prvi zapis patra Bazilija v Mislih po prihodu v Melbourne, november 1956

SVETA DRUŽINA ADELAIDE

*Fr. Janez Tretjak, O.F.M.,
Holy Family Slovenian Mission,
51 Young Ave, W. Hindmarsh, S.A. 5007
(P.O. Box 479, Welland, S.A. 5007)
Tel.: (08) 8346 9674 Fax: (08) 8346 3487*

POKOJNI - Med pokojnimi je tokrat najprej p. BAZILIJ, ki je skoraj devetnajst let obiskoval rojake v Južni Avstraliji. Prvič je prišel v Adelaido decembra 1956; svoje redne obiske je končal z julijem 1975, ko je v Adelaido pripeljal patra Filipa Inocenca Ferjana kot prvega stalnega duhovnika v Adelaidi. Že v začetku leta 1957 je napravil načrt, po katerem naj bi Adelaido obiskoval vsaka dva meseca na četrto nedeljo. Poleg tega je prihajal sem še za božič in veliko noč ter ob obiskih škofov in raznih duhovnikov. Zadnja leta je prihajal v Južno Avstralijo izmenjaje s p. Stankom. Poleg Adelaide je obiskoval še druge kraje, od Nangwarryja do Port Lincolna. O p. Baziliju in njegovem delu bo gotovo še marsikaj napisanega, zato tukaj tole: rožni venec za pokojnega p. Bazilija je bil v naši cerkvi Sv. Družine v četrtek, 31. julija zvečer. Pater Janez in nekateri verniki so se udeležili pogreba v Melbournu in se tako v imenu celotne skupnosti poslovili od p. Bazilija.

Dne 7. avgusta 1997 je po dolgi rakovi bolezni v bolnišnici Queen Elizabeth izdihnil DANIEL PUŽ. Rojen je bil 13. julija 1930 v vasi Pasjak, župnija Jelšane. V Avstralijo je prišel prek italijanskih begunskih taborišč leta 1954 z ladjo Toscana. Po krajšem bivanju v Bonegilli in Melbournu se je preselil v bližino Mount Gambierja, kjer je nekaj let delal v gozdovih na žagi. Nato se je preselil v Adelaido in se tu leta 1960 poročil z Meri, rojeno Klarič, iz Pavlice pri Podgradu. Med leti 1963 in 1977 je družina živela v Coober Pedyju. Daniel in Meri sta vzgojila sinova Stankota in Williama. Pogrebno mašo za pokojnega Daniela smo imeli 9. avgusta v cerkvi Srca Jezusovega v Hindmarshu in ga nato pospremili na pokopališče Cheltenham.

V sredo, 27. avgusta, je umrl SREČKO BOLE, rojen 12. januarja 1925 v kraju Auber na Krasu. Dne 25. maja

1958 se je v cerkvi Srca Jezusovega v Hindmarshu poročil z Ivanko, r. Radivo, iz Trnja, ki je prišla za njim v Avstralijo. V zakonu so se jima rodile hčerke Justina, Perina in Marica. Pogrebna maša za pokojnega Srečka je bila 2. septembra v cerkvi Sv. Martina v Hallett Cove, maši je sledil pokop na pokopališču Centennial Park.

Dne 28. avgusta je umrl RUDOLF PETEK, rojen 4. septembra 1914 na Tezmem v Mariboru. Tam je končal gimnazijo, v Ljubljani pa elektrotehnično šolo. Decembra leta 1940 se je v mariborski stolnici poročil z Zofijo, r. Črepinko, iz Pesnice pri Mariboru. V Avstralijo je prišel proti koncu leta 1949, žena se mu je pridružila kasneje. V zakonu sta se jima rodila sinova Peter in Tomaž. Od pokojnega Rudolfa so se poslovili v družinskem krogu 29. avgusta. Poslovljnemu obredu je sledila upepelitev.

Pokojne priporočimo Gospodu, da bi čim prej v polnosti uživali nebeško srečo. Domačim, prijateljem in znancom pa naj Bog nadomesti izgubo.

NOVOMAŠNIK - Ravno na dan pred pogrebom p. Bazilija je prišel v Avstralijo letošnji novomašnik, frančiškan p. SIMON PETER BERLEC. Novo mašo je imel na praznik apostolov Petra in Pavla na Viču v Ljubljani. Je najmlajši od šestih še živih duhovnikov iz te župnije. Najstarejši pa je bil do svoje smrti p. Bazilij Valentin. Novomašnik Simon Peter je dodeljen župniji sv. Lenarta v Novem mestu, kjer bo nekaj let kaplan. Pravi, da bo prišel kasneje v Avstralijo in se posvetil našim izseljencem.

V ponedeljek, 4. avgusta, je imel novomašnik prvo ponovitev nove maše. Sredi dneva sva se odpravila na pot v deželo ob reki, kjer si je lepo število naših rojakov postavilo domove s kmetijami. Na poti tja sva občudovala vinograde, nasade pomaranč, marelic, breskev in drugega sadja. Ustavila sva se pri Hauptmanovih, kjer so nama postregli s kosilom. Proti večeru smo se zbrali v cerkvi Naše Gospe na reki v Berriju. Marijine pesmi, novomašnikova pridiga, novomašni blagoslov, podobice - vse to je naredilo mašo praznično. Kasneje sva se v krajevni dvorani srečala z ljudmi, ki so prišli k maši, po njej pa pripravili prijeten večer s pogostitvijo. Naslednji dan sva na peščenih sipinah na robu presahlega jezera Willandara, kjer so že pred 40.000 leti živeli avstralski domorodci, čakala sončni vzhod. Zvečer istega dne je p. Simon Peter ponovil novo mašo v Milduri. Po maši smo se zbrali pri Gerdenovih.

V Adelaidi, v naši domači cerkvi, smo imeli ponovitev nove maše v nedeljo, 10. avgusta. Dan pred tem je p. Simon Peter sam okrasil cerkev. Ko smo vstopali skozi glavna vrata, so pevci prepevali: Novomašnik bod' pozdravljen! Z recitacijami pred oltarjem in s cvetjem so otroci pričakali p. Simona Petra. Po novomašnikovi pridigi o odrešujočem veselju smo nadaljevali s slovesno mašo. Po maši smo se preselili v dvoranico in tam po domače praznovali naprej. Novomašnik vas pozdravlja in se vam vsem lepo zahvaljuje.

Sredi meseca avgusta obhajamo praznik Marijinega vnebovzetja. Pri večerni maši smo se priporočili Materi, ki nas spremlja skozi življenje in po maši zapeli še litanije Matere Božje. Podobno smo obhajali osmi september, dan Marijinega rojstva.

Zadnjo nedeljo v avgustu je bil pri nas v Adelaidi Aljaž Gosnar, odpravnik poslov Republike Slovenije. Po dobrih štirih letih se skupaj s svojo družino odpravlja v domovino na novo delovno mesto. Ob koncu maše smo se mu zahvalili za delo, ki ga je opravljal med nami in mu zaželeli vse dobro v prihodnje. Po maši se je še nekaj časa zadržal v dvoranici.

Na prvo nedeljo v septembru smo praznovali očetovski dan. Očetje so že pri vходу v cerkev dobili šopek. Med mašo smo molili za pokojne očete in se Bogu zahvalili tudi za tiste, ki so še z nami. Po maši so nam otroci in mladi pod vodstvom Stanke Sintič pripravili lep program s kratko igrico in recitacijami. Pri dvoranici so fantje pekli meso in klobase, gospodinje pa so povabile očete za mizo in jim postregle. Hvala vsem, ki ste pri praznovanju očetovskega dne sodelovali.

Ob koncu naj dodam še par vrstic. Pred pol leta me je p. Janez prosil, če bi ga lahko nadomeščal ob njegovem obisku domovine. Ker sem to leto v eksklavstraciji in lahko še mašujem, sem mu obljubil, da pridem. V tem času skušam narediti za vašo skupnost kar morem. Glede na zapise v nekaterih prejšnjih Mislih naj povem, da se nisem nikoli bal dela. Sem pa v lanskem postu preživljal precej naporene dni, a ne zaradi dela. Zaradi sebe sem se moral v naslednjih mesecih odločiti, kakor sem se. Vsa leta v Avstraliji sem se po svojih močeh trudil za ljudi in mnogi so mi pri tem pomagali. Za nekatere pa sem odšel kot hipokrit in diktator. Vem, da ste mnogi molili in še molite zame. Hvala. Še naprej molite za duhovnike, ki so

in bodo delovali med vami in bodite Bogu hvaležni, da jih imate, čeprav so včasih preveč ljudje; molite pa tudi za ljudi, da bi jih znali sprejemati.

p. Tone

NAŠE NABIRKE

TISKOVNEMU SKLADU PATRA BERNARDA ZA NAŠE »MISLI«

\$80.- Alfred Brežnik; \$50.- Alojz Pungercar, Hazel E. Crack; \$40.- Viktor Semelbauer; \$30.- Vinka Markovski, Cilka in Jože Žagar (namesto rož na grob Marte Falež); \$20.- Marija Grosman, A. Rutar, družina Dodič, družina Hrvatin, Justina Miklavec, Stanko Prosenak; \$15.- Rudi Durchar, Toni Laznik; \$10.- Franc Krajnc, Marijeta Hren, Ivan Figar, Viktor Javornik, Maria Zemberi, Ivanka Štavar, Kristina Hrvatin, Vinko Ovijač, Anton Konda, Pavlina Božič, Gustel Glavnik, Kati Dodig, Vinko Lavrič; \$5.- Daniel in Meri Puž, družina Mlinarič, Ivanka Pohlen, Miha Ulcej, Lidija Čušin; Jože in Ivanka Žele; \$4.- Ivan Golob.

ZA MISIJONE IN NAŠE POSINOVLJENE MISIJONARJE

\$400.- A.A.; \$100.- M.S.; \$20.- Marija in Ljubo Vihtelič; družina Gombač (za lačne - namesto cvetja na grob Franku Cestniku.

ZA LAČNE SIROTE MATERE TEREZIJE

\$50.- Slovenski klub Canberra; \$30.- Z.Š., Jože in Jožica Hrastnik (namesto cvetja na grob Francu Marku); \$20.- Alojzija Gosak, Petar in Angela Djikič (v spomin p. Bazilija), Terezija Rede.

ZA POPRAVILO CERKVE V RAZKRIŽJU

\$100.- N.N.; \$50.- Simon Novak

ZA RAZISKAVO RAKA

\$25.- Marija Podgornik

ZA VZGOJO FRANČIŠKANSKIH BOGOSLOVCEV

\$20.- N. N.

ZA SLOVENSKE MISIJONARJE V AFRIKI - NAMESTO CVETJA NA GROB PATRA BAZILIJA

V ta namen smo v 346 kuvertah zbrali \$8.565.

VSEM DOBROTNIKOM NAJ BOG BOGATO POVRNE!

AA - Alcoholics Anonymous

**Za pomoč lahko pokličete na številko
(02) 9553 1261 ali (03) 9429 1833**

UTRIP BARAGOVEGA DOMA

WM 8118

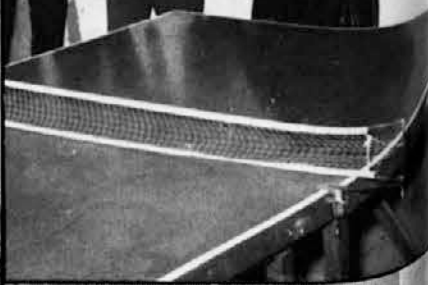
BARAGOV
CENTRE

19 A'Be...
street, Kew, Vic.

Fr. Basil 86-7787

ima vstop v rekreacijske prostore hostela. Sme se posluževati v rekreacijskih udobnosti in sodelovati pri različnih dejavnosti.

Dovoljenje velja...

1. Dovoljenje velja dnevno od devete ure dopoldne do zvečer, razen za prilike, ko je od vodstva določeno drugače.
 2. Pridi v hišo vedno skozi glavni vhod.
 3. Brez je izkaznice nima nihče vstopa.
 4. Vodi se mirno, vljudno in posteno; ne uporabljaj besed, ki ti niso v čast.
 5. Alkohole pijače v prostorih kakor na igrišču niso dovoljene.
 6. Pazi na red in snago v prostorih kakor na igrišču. Povzročeno akodo je vsakdo sam dolžan javiti vodstvu in popraviti.
- Podpisani sprejemam gornja pravila in se bom ravnal po njih.

SV. RAFAEL

SYDNEY

Fr. Valerian Jenko, OFM

St. Raphael Slovenian Mission

313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160

(P.O. Box 280, Merrylands, N.S.W. 2160)

Tel.: (02) 9637 7147 Fax: (02) 9682 7692

POKOJNI - V soboto, 26. julija 1997, je v Sydneyju umrl RUDOLF FLAIBAN, star 86 let. Po rodu je bil iz Kojškega v Goriških Brdih. Zapušča ženo Justino, roj. Podbršček in sinove Bruna, Renata, Alda in Bena. Pogrebne molitve so bile v Liverpoolu, kjer je bil tudi pokopan.

V soboto, 26. julija 1997, je v Domu za starejše občane v Blue Mountains umrl SIMON KROPIČ. Rojen je bil 8. 9. 1913 na rečni ladji nekje v Romuniji, kjer je bil takrat zaposlen njegov oče, sicer pa je družina živela v vasi Preloge blizu Brestanice ob Savi. Poročen je bil z Ivanko, roj. Verbič, ki je po rodu iz Dramelj/Šentjur pri Celju. V Avstralijo je prišel 27. 3. 1958. Najprej je delal v železarni v Wollongongu, pozneje pa prideloval zelenjavo za prodajo na trgu. Družina je živela v Dapto (Wollongong). Pokojnik zapušča poleg žene Ivanke tudi sina Simona mlajšega, ki je poročen z Dominique, roj. Rolet in imata hčerko Danielle, 14 let in sina Ivana, 8 let. Pokojnik zapušča še hčerki Ivanko, ki živi in dela v Melbournu, in Manco Gril, ki živi v domovini. Brat Herman pa je že med pokojnimi. Pogrebna maša za Simona je bila opravljena v slovenski cerkvi v Figtreeju v sredo, 30. julija, pokopan pa je bil na pokopališču Kembla Grange.

V ponedeljek, 4. avgusta 1997, je v bolnišnici v Bankstownu umrl JOŽE POHLEN, ki je bil 6. 10. 1921 rojen v vasi Muje, živel pa je v Škofijah pri Koprju. Kot mlad fant je bil mobiliziran v italijansko vojsko. Šest let je bil vojni ujetnik. V Avstralijo je prišel leta 1954. Dve leti pozneje se je v Paddingtonu poročil z Ivanko Požar, po rodu iz Št. Petra na Krasu. Poročni obred je opravil p. Bernard Ambrožič. Jože, ali Pepi, kakor smo ga klicali, je bil zaposlen kot šofer in operater buldožerja, 18 let pa je delal v tovarni za galvanizacijo. Leta 1982 ga je

zadela kap, od katere si je le delno opomogel. Pepija smo poznali kot prijaznega in mirnega človeka. Dan pred smrtjo mu je p. Metod podelil zakramente cerkve, drugo jutro pa je mirno zaspal v Gospodu. Pogrebna maša je bila opravljena v naši cerkvi v petek, 8. avgusta, pokopan pa je bil na slovenskem pokopališču št. 2 v Rookwoodu. Pokojnikova žena Ivanka se iskreno zahvaljuje vsem rojakom za obiske, izraze sožalja molitve, cvetje ter za svete maše in udeležbo na pogrebu pokojnega moža Pepija.

V petek, 8. avgusta 1997, je v bolnišnici v Blacktownu umrl IVAN FORTE, rojen 5. 5. 1924 v Semiču, živel pa je v Zagorju ob Savi. Kot toliko drugih je tudi Ivan leta 1945 odšel v Avstrijo in bil nekaj let v begunskih taboriščih. Prvič sem se srečal z njim v taborišču Peggez pri Liencu, potem pa spet v Spittalu ob Dravi. Tam je bil znan kot izvrsten telovadec - atlet. V Avstralijo je prišel leta 1949. Opravljal je razna dela, najdalj pa je bil zaposlen na občinski upravi v Blacktownu, kjer je delal vse do svoje bolezni, ki ga je mučila enajst let; najhuje je trpel zadnja štiri leta, ko je moral biti skoraj ves čas priklopljen na kisik. V zadnjem času je bil petkrat v bolnici. Ivan je bil član našega mešanega zbora vse do svoje bolezni. Tudi sicer je rad pomagal pri našem verskem središču. Poročen je bil z Barbaro, roj. Mocković, ki mu je ves čas bolezni potrpežljivo stregla. Poleg nje zapušča tudi hčerko Marijo Jelico, poročeno z Rudolfom Wernerjem, s katerim imata hčerko Vanesso in sinova Antonyja in Aarona. Pogrebna maša za Ivana je bila opravljena v župni cerkvi v Blacktownu, pokopan pa je bil na livadnem pokopališču Pinegrove v Eastern Creek, N.S.W.

Istega dne, 8. avgusta 1997, je v bolnišnici Greenwich v Sydneyju umrl IVAN MAURICE (Mavrič). Rojen je bil 14. 6. 1921 v Kozani v Goriških Brdih. Bil je sin Bogomira in Kristine, roj. Čadež. V Avstralijo je prišel leta 1950. Poročil se je z Danilo, roj. Jakin, katera je pred sedmimi leti zbolela in umrla. Rodila sta se jima sinova Daniel in Ricky. Starša sta oba lepo vzgojila in poskrbela za njuno izobrazbo, da imata oba dobra položaja v avstralski družbi. Ivan je po prihodu v Avstralijo opravljal različna dela. Nekaj časa je bil kuhar v hostlu Villawood, pozneje sta imela z ženo majhno trgovino. Končno je postal gradbenik in ta poklic opravljal do svoje upokojitve. Pred štirimi leti se je Ivan vnovič poročil z Nado, roj. Žust, ki je po rodu iz Žirov

nad Škofjo Loko. Zbolel je pred enim letom. Nekaj tednov pred smrtjo je na domu prejel svete zakramente. Kmalu potem je moral v bolnico (Greenwich Hospital) in po sedemnajstih dneh sklenil svoje zemeljsko popotovanje. Pogrebna maša je bila v cerkvi Sv. Mihaela v Lane Cove v Sydneyju v torek, 12. avgusta, pokopan pa je bil na pokopališču Northern Suburbs, kjer leži tudi žena Danila. Ivan zapušča poleg žene Nade in sinov Daniela in Rickyja tudi sestro Almo Mian.

V soboto, 9. avgusta 1997, je v Blacktownu, v St. Hedwig Nursing Home, umrla JULIJA SMUK, stara 89 let. O pokojni nimam žal nobenih drugih podatkov.

V soboto, 16. avgusta 1997, je v Canberri umrla MARTA FALEŽ, roj. Falež. Pokojna Marta je bila rojena 22. 7. 1909 v Račah pri Mariboru kot hčerka Franca in Barbare, roj. Napast. Leta 1930 se je poročila s Simonom Faležem, po rodu iz Orehove vasi pri Mariboru. Poroka je bila v Novem Sadu, ker je bil Simon takrat zaposlen v tamkajšnji drevesnici. Rodili so se jima štiri otroci: Cvetko Florijan in Marija Osolnik; Cvetka Skrbič in majhna deklica pa sta že med pokojnimi. Zakonca Simon in Marta Falež sta prišla v Avstralijo leta 1965. Mož Simon že precej let počiva na pokopališču Woden Valey. Pokojna Marta je bila dobra in verna krščanska žena, v tem duhu je vzgojila tudi svoje otroke. Njen zgled krščanskega življenja je v veliki meri vplival tudi na številne vnuke in pravnuke. Pokojna Marta je, dokler je mogla, dnevno obiskovala sveto mašo. Ob lepem vremenu je prišla v cerkev peš. V

nedeljo, 17. avgusta, smo se po slovenski maši v Garranu zbrali v pogrebnem podjetju Tobin Bros v Kingstonu in molili rožni venec za pokojnico. Pogrebna maša pa je bila v ponedeljek, 18. avgusta, v župni cerkvi Sv. Družine v Gowrieju. Župnik Fr. Mick je organiziral pogreb tako, da sije iz njega veselo sporočilo Jezusovega, Martinega in našega vstajenja. Pri pogrebnih maši je sodelovala vsa njena družina, od sina in hčerke do vnukov in pravnukov; slednji so na začetku maše prinesli k oltarju predmete, ki jih vežejo na pokojno Marto in so ji nekaj pomenili v njenem zemeljskem življenju. Po pogrebnih maši se je dolga vrsta avtomobilov pokojničininih rojakov in znancev

vila na pokopališče, kjer je bila pokopana poleg moža. Po poslovnih molitvah v angleškem in slovenskem jeziku, so bili vsi vabljeni na pogostitev v slovenski klub.

V petek, 22. avgusta 1997, je v bolnišnici Prince Alfred v Camperdownu umrl FRANC MARKO. Pokojnik je zagledal luč sveta 20. 1. 1916 v Svečini pri Mariboru kot sin Vincenca Wernika in Julijane Rostohar. Franc se je v Mariboru izučil za kovača. Poročil se je s Frančiško Arcet. Družina je prišla v Avstralijo decembra 1950. Najprej so živeli v Bathurstu. Franc je nekaj časa tudi obiral sadje po Viktoriji. Nato so živeli v raznih kampih: Walgrove, St. Marys, Rooty Hill in Glebe. Zaposlen je bil tudi na železnici kot orodjar. Poleg žene Frančiške zapušča hčerko Frančiško, por. Schoening, Eriko, por. Purer, sina Alana Alojza, devet vnukov in dva pravnuka. Pogrebne molitve za pokojnika so bile opravljene v ponedeljek, 25. avgusta, v kapeli krematorija Pinegrove.

Naše iskreno sožalje vsem sorodnikom imenovanih pokojnih. S svojimi molitvami skušajmo pokojnim izprositi božje usmiljenje, žalujočim pa tolažbo, vero in upanje v končno snidenje z dragimi svojci v nebeški slavi!

KRSTI - MICHAEL SAMUEL KONESTABO, Greystanes, N.S.W. Oče Andrea, mati Linda, roj. Castelli. Botra sta bila Robert Jamšek in Michelle Costelli.- Župna cerkev Kraljice miru, Greystanes, 15. junij 1997.

Na Zahodu obstaja drugačna oblika uboštva. To je mnogo hujše. Ljudje ne verujejo v Boga in ne molijo.

Mati Terezija

C A M E R O N
ANDREW MILLS,
Ermington, N.S.W.
Oče Nigel, mati
Karen, roj. Twrdy.

Botra sta bila Adrian Mills in Gail Tomšič. – Župna cerkev sv. Terezije, Denistone, N.S.W., 22. junij 1997.

AMY in RACHEL MLINARIČ, Albion Park, N.S.W. Oče Eddy, mati Donna, roj. Horsfoll. Za Amy sta bila botra Lee in Susan Chandler, za Rachel pa Andrew in Julie Garrett. – Župna cerkev sv. Pavla, Albion Park, 10. avgust 1997.

ADRIAN JOSEPH LAZNIK, Wentworth Falls, N.S.W. Oče Jože, mati Diana, roj. Dekleva. Botri so bili Eddy in Lucia Dekleva ter Richard Laznik. - Sv. Rafael,

Merrylands, 17. avgust 1997.

JAKOB MICHAEL McANULTY, Prospect, N.S.W.
Oče Justin, mati Kristina Sedmak. Botra sta bila Karena Sedmak in Shane McAnulty. - Sv. Rafael, Merrylands.
14. september 1997.

Novokrščenim malčkom, staršem in botrom iskrene čestitke!

OKTOBER – MESEC ROŽNEGA VENCA. Zato naj bi v tem mesecu še posebej zvesto opravljali to častljivo molitev, ki je rodovom naših prednikov dajala moč v njihovem življenju. Zakaj naj bi se še mi ne oprijeli tega vira krščanskega življenja?! Saj imamo toliko osebnih in skupnih namenov, za katere naj bi molili: za naše družine, da bi v njih vladalo več potrpljenja, medsebojne pomoči in ljubezni, za mir na svetu, kjer je vse polno spopadov, sovraštva, pobijanja... Za Cerkev, papeža, škofo, duhovnike, redovnike in za nove poklice molimo, pa naših bolnikov ne pozabimo. Naši bolniki naj bi svoje bolečine darovali v te in druge dobre namene, tako njihova bolezen ne bo brezplodna, ampak bo prinašala lepo duhovno žetev svetu in bolnikom samim.

MARIJIN KIP bo v oktobru romal od družine do družine, kjer se bodo zbirali k molitvi rožnega venca. Marija bo tem družinam izprosila posebne milosti. V Merrylandsu bo v cerkveni veži koledar, na katerega zapišite svoje ime in označite, kdaj želite imeti kip v vaši družini. Če pa že imate doma primerno velik kip, molite pri tem domačem, kjer naj bo sveže cvetje in sveče. Če povabite k molitvi znance, pa vas prosimo, da po molitvi ne prirejate večerje ali gostije, ker je ta gostoljubnost prešla v tekmovanje, kje bodo bolje postregli...

NOVOMAŠNIK p. Simon Peter Berlec se je oglasil iz Novega mesta, kjer je zdaj že precej zaposlen kaplan na frančiškanski župniji svetega Leonarda. Izročil je pozdrave za vse, ki jih je srečal in se lepo zahvaljuje za številne pozornosti in poklone, ki jih je bil deležen vsepovsod ob ponovitvah nove maše. Pravi, da upa, da bo prihodnje leto prišel med nas in deloval tukaj, saj so se mu rojaki in sploh Avstralija kar prikupili; da pa je videl, da smo potrebni mladih moči, pa ni treba posebej poudarjati. Upajmo in molimo, da pri teh načrtih in željah ne delamo »računov brez krčmarja«.

Iskrena hvala vsem, ki so pri ponovitvi nove maše

sodelovali na različne načine. Posebna zahvala gre mešanemu zboru pod vodstvom Marije Umbrazunas-Klakočer, ki je res lepo poživil slovesnost z lepim petjem. Ob novomašnikovem slovesnem prihodu v cerkev, je mogočno zadonela priložnostna pesem »Novomašnik, bod' pozdravljen«, med mašo pa je zbor izvajal slovensko peto mašo. Novomašnika sta pozdravili Julie in Michelle Brcar in mu izročili šopek. Po maši je novomašnik delil podobice – Bog plačaj vsem, ki ste se ga spomnili z darom ob tej priložnosti. Predvsem pa ne pozabimo moliti za duhovniške in redovne poklice in da bi tu vedno imeli slovenskega duhovnika. Po maši je bilo v dvorani novomašno kosilo (namesto dobrodelne večerje) za vse, ki so se prijavi. Kuhinjo je imela na skrbi Elizabeta Kociper s pomočnicami delovnih skupin. Terezija Matuš pa je spekla novomašno torto s primernim napisom: »Daritev bodi ti življenje celo«. Popoldne je novomašnik novo mašo ponovil tudi v Figtreeju, kjer ga je s šopkom pozdravil predsednik kluba Planica Ivan Rudolf. Tudi tamkajšnji pevski zbor, pod vodstvom Barice Brodnik in ob orgelski spremljavi Andreja Žičkarja, je lepo prepeval pri slovesnosti. Po maši pa sta Maks in Nevenka Vočanec pripravila večerjo za oba patra in gosta iz Maribora, Kristjana in Aleksandra Breclja. Hvala vsem!

23. MLADINSKI KONCERT bo tik pred vrati, ko boste brali te vrstice. Prijave za nastop prihajajo vsak dan. Moram reči, da so mladi iz Melbourne in Viktorije najbolj pridni. V zadnjem času smo nekoliko odstopili od prvotne zahteve, da je koncert za »najstnike«. Teh zdaj primanjkuje (upamo, da samo prehodno, začasno). Zato smo starost nastopajočih raztegnili navzgor in navzdol. Sicer pa tudi vedno pogosteje slišimo glasove, da naj bi spremenili ime koncerta, da naj bi bila ta vsakoletna prireditev na primer »Pokaži, kaj znaš« ali kaj podobnega. Predlogi, kakšen naj bi bil ta koncert v prihodnosti, so dobrodošli. Geslo letošnjega je »Podajmo si roke« - premostimo torej »generation gap« in stopimo skupaj. V tem smislu pri organizaciji in izpeljavi koncerta letos pomaga tudi mladina pri ASR - Australian-Slovenian Review.

Če je Edi Počivavšek kje v Avstraliji, ali če ga kdo pozna, naj mu sporoči, da ga v Merrylandsu čaka pismo od domačih s skupinsko fotografijo. Pismo je romalo po Avstraliji in končno po dvajsetih letih pristalo v našem verskem središču.

p. Valerijan

Pater Bazilij v spominih njegovih rojakov

Patra Bazilija smo spoznali ob našem prihodu v Avstralijo, jeseni leta 1957. Mnogo nam je pomagal, posebej na začetku, ker nismo znali angleško, niti poznali avstralskih navad in zakonov. Kmalu smo se zblížali, čeprav se v veliko stvareh nismo strinjali. Zamisel patra Bazilija, da se Kew razvije v slovensko versko in kulturno središče, je bila odlična in ponudili smo mu vso svojo pomoč. Eden od teh načrtov je bila postavitve slovenske cerkve, ki naj bi bila posvečena svetima Cirilu in Metodu. Cerkev je bila zgrajena s prostovoljnimi delom in prispevki, sam pa sem obljubil, da naredim zanjo mozaik iz beneškega stekla, 13 metrov visok in 7.5 metra širok. Delal sem ga na petih ploščah. Pater Bazilij je vedno hodil gledat - nadzirat - kako napreduje delo. Tudi zjezil sem se nanj. Ko sem imel risbo gotovo, mi pravi: »Kaj če bi sliko prestavili za dva palca bolj v desno...« Njegov nasmeh je zadržal mojo jezo. Zbrisal sem vso sliko in začel znova. Mudilo se je, praznik sv. Cirila in Metoda se je bližal, jaz pa v polnem delu. Pa je spet rekel pater Bazilij: »Če ne bo gotovo, bo na mestu, kjer bi moral biti mozaik, visel plakat z napisom, da Benko France ni naredil mozaika.« To je ena od zgodb.

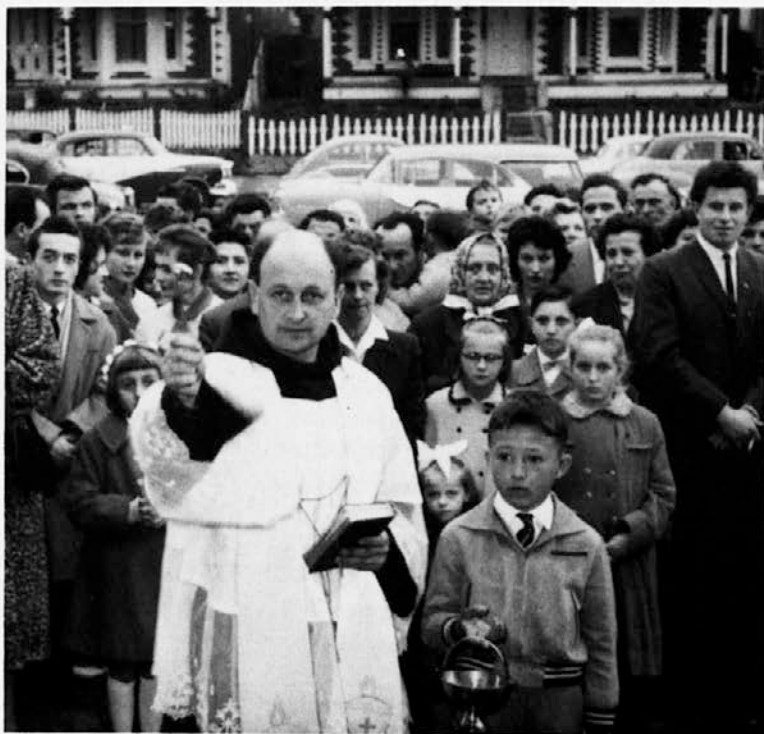
Pa je bilo treba naslikati zemljevid Slovenije v knjižnici in nisem odrekel, pa Sv. Marijo z Višarj za bandero. Po patrovi zamisli sem izdelal tudi grbe slovenskih mest za Dom matere Romane; vsega je bil resnično vesel. Zadnjikrat, ko je bil pri nas, je prišel z željo za še štiri grbe oziroma tablice štirih ljubljanskih frančiškanskih cerkva, ki visijo nad vrati sob Baragovega doma. Pater Bazilij je bil precej trmast in velikokrat nepopustljiv, in kot sem že rekel, se v mnogih stvareh nisva strinjala. Vsekakor pa so besede nekega modreca »Skupaj - čeprav različni« ustvarile mir, harmonijo, razumevanje in zadovoljstvo na vseh straneh. Naša sestra Ema, ki je zdaj

v Domu matere Romane, je živa priča teh dogodkov. V času izdelovanja mozaika sem stanoval v Kewju in skrbela je za moj »fizični blagor« kot izvrstna kuharica.

Tako sem napisal nekaj misli o našem patru Baziliju. Naj R.I.P.

France Benko, Brighton, Viktorija

*Pretrgala se nit rojaku,
na sredi mirne je noči,
utihnil glas je sredi misli,
obstal korak je brez moči.*

*Ne bode zbrisal čas spominov
in prah ne bo prekril sledi,
ta luč ostala bo goreti -
rojaku, ki ob njej bedi.*

*Bogato naj da Bog plačilo,
pastirju dušnem zvestemu,
v spominu hvalo bomo peli -
tu patru našem dragemu.*

Ivan Lapuh, Viktorija

Dragi rojaki!

... Na obletnico našega Baragovega doma, dne 16. septembra, sem na melbournski nadškofiji razložil svoje načrte in dne 3. oktobra sem od cerkvenih oblasti dobil dovoljenje, DA SMEMO POZIDATI SVOJO CERKEV. Kaj ni to želja slehernega zavednega katoliškega Slovenca? Sto in stokrat sem v teh sedmih letih dobil vprašanje, kdaj bomo začeli zbirati za lastno svetišče. Danes te svoje sanje lahko uresničimo, če je le v nas kaj pionirskega duha naših bratov – izseljencev, ki so po ameriškem kontinentu postavili okrog petdeset svojih svetišč.

Cerkve bo stala ob Baragovem domu (na sedanjem igrišču). Bo v čast in zahvalo našima slovanskima blagovestnikoma sv. Cirilu in Metodu, katerih 1100-letnico delovanja med našimi pradedi obhajamo letos. Ne bo prevelika (imela bo okrog 200 sedežev), saj velike cerkve naša sredstva ne bi zmogla. Bo preprosta, a moderna in čedna ter bo ohranila prvine slovenskega sloga. Pod cerkvijo bo dvorana, ki bo služila našim kulturnim prireditvam in za telovadnico našim fantom. Ko se bo Marija Pomagaj preselila iz male kapelice Baragovega doma na stranski oltar novega svetišča, bo s tem tudi Slomškova šola dobila stalni in urejeni razred. Tako bo slovenski center dobil vse, kar potrebuje naša izseljenska družina za svoj verski, kulturni in družabni razvoj.

Da bo cerkvica še bolj naša, JO BOMO GRADILI SAMI S PROSTOVOLJNIM DELOM. S tem bomo zmanjšali finančno breme, ki je pogoj, da pridemo do svojega svetišča. ...

Izsek iz pisma p. Bazilija vernikom, na praznik Rožnovenske Kraljice, 7. 10. 1963

Leta 1956 smo na eni naših rednih zabav v Kensington Town Hall uradno sprejeli čisto novega patra, Bazilija Valentina OFM. Med nami je bil namreč komaj teden dni. Ker sem bil takrat predsednik Slovenskega kluba St. Albans, sem bil med tistimi srečnimi melbournskimi Slovenci, ki so imeli prvi priložnost stisniti roko nasmejanemu patru Baziliju.

Za sprejem novega patra smo pripravili naše otroke s

prelepo domačo pesmijo. Otrok takrat ni manjkalo, vsaka slovenska družina je priskrbela vsaj dva ali več pevcev, imeli pa smo tudi svoje muzikante s harmoniko, kitaro in klarinetom v narodnih nošah. Lahko si mislite, kako je že samo to pomagalo novemu patru, da se je lažje znašel med nami. Prihajal je k nama z Albino v St. Albans po različne nasvete in informacije, celo po petkrat na teden. Naša štiričlanska družinica je takrat živela v bungalovu, to je bila lesena hišica s kuhinjo, spalnico, tušem in vežico. Zelo skromno, ampak čisto. Rad se je oglasil zvečer, ko smo se vrnili z dela. Tako smo se iz tedna v teden bolj poznali in postali ter ostali zvesti prijatelji vse do danes oziroma prezgodnjega groba.

Leta 1962 je pater Bazilij sklenil postaviti lurško votlino. Na poti v St. Albans je po njivah in pašnikih opazil ogromne kupe kamenja. Skupaj sva šla poizvedovat, kaj nameravajo z njim in ugotovila, da je avstralskim kmetom pravi trn v peti in bi se ga radi čim prej znebili. Jaz sem imel tovornjak, pater Bazilij je priskrbel delovno silo in tako se je začelo. Ob sobotah in nedeljah je pater pripeljal k nam domov poln avto fantov, od tam pa smo se odpravili na njivo ali pašnik, kjer so fantje napolnili vozilo v nekaj urah. Približno 18 mesecev pozneje je bilo kamenja dovolj za uresničitev patrove zamisli.

Če bi me kdo vprašal, kolikokrat sem peljal poln tovornjak kamenja v Kew, mu ne bi znal odgovoriti, vem le, da se je splačalo. Marsikateri rojak ali rojakinja sta bila poročena na tem svetem prostoru, marsikateri malček krščen ravno tukaj, marsikatera sveta maša darovana pod milim nebom in tudi zadnje slovo patra Bazilija se je odvijalo pred votlino.

Ko smo se pred 25 leti preselili v Queensland in mi je potožil, da se ne bomo več tako pogosto srečevali, sem ga povabil k nam na zaslužene počitnice. Vendar je bilo treba čakati kar nekaj let. Nazadnje je bil tukaj pred petimi leti. Nikoli ni imel časa zase.

Jože Vah, Surfers Paradise, Queensland

*V nedeljskem jutru po radiu strašna novica prileti,
da pater Bazilij mrtev leži.*

*Groza je prešinila Slovence vse -
kdaj se nit življenja utrže nobeden ne ve.*

*24. avgusta bi 73 let praznoval -
ZLATOMAŠNIK, mislim, tudi kmalu postal.*

*Prerana strahovita nezaželjena žena bela -
mного veselja mu je vzela.*

*Pater Bazilij Vaša ogromna dela so zapisana,
za vse, kar ste za nas storili prizrčna hvala.*

*Velik HEROJ ste zapisan -
bogato plačilo Bog vam bo dal!*

*V vrtu pokoja želimo Vam mir,
med svojimi ovčicami ležal bo pastir.*

Marcela Bole, Viktorija

Vse od našega prihoda v Avstralijo, od prvega stiska rok pred skoraj štiridesetimi leti do zadnjega srečanja s patrom Bazilijem v Melbournu v letošnjem juniju, smo

v srcu čutili posebno povezanost in prijateljstvo med nami.

Pater Bazilij je očetovsko skrbel za rojake. Kot begunec in novonaseljenc je dobro poznal naše težave. Vrata Baragovega doma so bila vsakemu odprta. Nesebično je pokojni pater ves svoj čas daroval za Slovence, delil besede tolažbe in spodbude in nas v duhovniški skrbi usmerjal k Bogu. Z ljubeznijo in hvaležnostjo mislimo na patra Bazilija, se spominjamo njegove pomoči v naših težavah, njegovega veselja ob našem veselju; pri poroki, krstih, ob raznih družinskih uspehih, praznovanjih,

obiskih.

Takole nam je pater pisal po enem izmed srečanj:

»Ob obletnici Baragovega doma sem bil prav iz srca vesel, ko sem Vas zagledal. Vselej je lepo videti stare in drage znance. Žal mi je bilo, da ob takih prilikah, kot je bila ta, nismo imeli več časa za kramljanje. Upam, da ste zdravi in zadovoljni in notranje srečni, saj ta sreča ni v tem, da gre prav vse po maslu. Tudi v vdanem sprejemanju težav, ki jih v nobenem življenju ne manjka, v medsebojni pomoči in ljubezni, je lahko veliko sreče, ki jo svet ne pozna.«

Pater Bazilij, naj Vam Bog za vse stotero povrne!

Jana in Jože Čeh, Gold Coast, Queensland

Pater Bazilij Valentin, frančiškan, slovenski duhovnik, rodoljub, je bil eden tistih Slovencev, ki ne bo nikoli pozabljen. Celih enainštirideset let svojega življenja v Melbournu se je razdajal svojim rojakom, ne da bi mislil na svoje zdravje ali materialne dobrine, brez katerih večina od nas ne bi mogla živeti.

Zaradi njegove trmaste vztrajnosti stoji ob slovenski cerkvi, ki jo je zgradil v melbournskem predmestju Kew, slovenski dom za ostarele. Dom matere Romane nudi prijazno domače okolje in popolno oskrbo ostarelim Slovincem in tistim, ki potrebujejo nego. Že pred več kot petindvajsetimi leti je pater Bazilij ugotovil, da je takšna ustanova potrebna. Nabiralno akcijo za dom počitka je začel z denarjem, katerega je prejel kot odškodnino za poškodbe v prometni nesreči. Navkljub vsem nasvetom in pripombam, da je njegova zamisel preveč visokoleteča, je znal pridobiti podporo svojih vernikov in uspelo mu je, da so se z velikodušno pomočjo rojakov in drugih dobrotnikov uresničile dolgoletne sanje in je konec februarja leta 1992 Dom matere Romane končno odprl svoja vrata.

Dobro se spominjam dneva, ko so se prvi stanovalci vselili v novi dom in je pater Bazilij kar žarel od veselja. Bil je skrajno zadovoljen, saj so se njegove dolgoletne sanje le uresničile. Kasneje se je njegovo veselje spremenilo v razočaranje, ko so nekateri rojaki širili različne govorice o pogojih za sprejem. Med drugimi

nepoučenimi polresnicami je bilo slišati tudi laži, kot na primer »če hočete v dom počitka, morate patru dati svojo hišo«; takšne izmišljotine so patra zelo prizadele. Večkrat je rekel: »Saj so vendar vrata doma vedno odprta, tam lahko vsak dobi prave odgovore, zakaj ne stopijo tja?« Ko smo sprejemali nove stanovalce, je bila zanj največja skrb, da bo vedno prostor za naše Slovence.

Vedno je poudarjal: »Fletno po domače je res najbolje.« Skoraj šest let, odkar dom služi svojemu namenu, je pater Bazilij res izkoristil vsako minuto prostega časa in se oglasil v njem. Včasih se je zgodilo, da ga nismo videli, ko je prišel na obisk, vendar smo vedeli, da nekje mora biti, saj sta ga obe mucki pohlevno čakali pred vhodom in milo mijavkali, dokler se ni spet prikazal.

Ob petkih je bil čas patrovega rednega obiska okrog 11.45 dopoldne in redno, kot dan sledi noči, so se nekateri naši stanovalci zbrali v prednji sobi in čakali na sveto obhajilo ter da skupaj zapojejo kakšno Marijino pesem. Bog ne daj, da je pater zamudil pet ali deset minut, morali smo mu telefonirati, posebej še zadnje čase, ko je postajal že nekoliko pozabljiv in mu je čas večkrat pobegnil. Patrova pozornost je stanovalcem vedno dosti pomenila. Njegov umirjen nastop in preprosta domača beseda, sta vedno dobro vplivala nanje. Med sorodniki in obiskovalci doma počitka, Slovenci in tistimi drugih narodnosti, je bil pater Bazilij spoštovan in priljubljen. Nikoli ni nikogar vprašal, katere vere je, imel je enak odnos do vseh. Za zaposlene je vedno našel lepo in prijazno besedo in imel z nami profesionalen odnos,

zato smo ga vsi zelo spoštovali. Nikdar se ni vmešaval v vsakodnevno poslovanje doma.

V imenu stanovalcev, osebja, uprave in zaupnikov Doma počitka matere Romane kličemo: Pater Bazilij, hvala za vse, hvala za lep, prijazen domek, v katerem preživljamo jesen svojega življenja, hvala za vse prijazne in spodbudne besede. Po vašem zgledu bo življenje v Domu matere Romane tudi naprej teklo »lepo po domače«.

Dragi pater Bazilij, pogrešali Vas bomo, naj Vam bo lahka zemljica avstralska, mogočni evkalipti pod južnim križem pa naj Vam šumijo v večni spomin. Spominjali se Vas bomo v naših molitvah.

Stanko Prosenak, za Dom počitka matere Romane, Kew, Viktorija

Pred sedmimi leti sem se odločila, da bom z družino živela v novi domovini, Avstraliji. Na začetku ni bilo lahko, saj so ljudje in način življenja čisto drugačni od tistega doma. Težko se je bilo privaditi, saj sem velikokrat na sebi čutila vprašujoče, ocenjujoče poglede. Tako pač je, eni te sprejmejo takoj, eni kasneje, eni nikoli.

Bližali so se božični prazniki in takrat sem prvič začutila, kako mi bodo manjkali moji domači. Mamina dobra potica in veliko drobnih stvari, ki nas vežejo drug na drugega. Toda prav tistega prvega božiča ne bom nikoli pozabila. Do takrat smo spoznali že nekaj ljudi. Pater Niko in sestra Petra sta bila pripravljena vedno priskočiti na pomoč. Od njiju sem izvedela vse o središču, kjer delata tudi sestra Ema in

Mogoče...

**Mogoče je poslednji dan,
ki v njem si se prebudil...
Mar slišal bi, da ure vse
do zadnje si zamudil,
če bi na sodbo bil pozvan?**

**Mogoče zadnja je dolžnost
to delo tvoje roke...**

**Zato nikar ne mudi se!
Pod večnostne oboke
popelje dela te krepost.**

**Mogoče je poslednji križ,
ki danes ga prenašaš...
Le trdno se okleni ga!
Če žrtve ne odlašaš
pri Bogu večni mir dobiš.**

**Mogoče je beseda ta
z ust zadnja izzvenela...
naj slavospev bo Ljubemu
in vekomaj donela
bo v dvorih svetega neba.**

Januar 1945

pater Bazilij. Pripovedovanje o novi slovenski družini je seglo sestri Emi do srca in pripravila je božične dobrote, ter nam jih po patru Niku poslala z željo, da imamo tudi mi lep blagoslovljen božič. In res sem ga imela, ker sem vedela, da tudi tukaj nekdo čuti z menoj. Po polnočni maši sem bila povabljena v kuhinjo, kjer sta pater Bazilij in sestra Ema vedno rada pogostila ljudi. Takrat sem ju prvič srečala.

Tako sem začela zahajati v center in pomagala, če so me potrebovali. Sodelovala sem tudi pri pakiranju Misli. Prav te so nas s p. Bazilijem tako združile, da smo nekateri komaj čakali dan v mesecu, ko nas bo pater poklical. Pogovorili smo se, si povedali kakšen vic, zmeraj je bilo prijetno. Kadar je manjkal kdo od ekipe, ki se je sestajala, smo ga kar pogrešali. In prav ta klic po telefonu bom zelo pogrešala, saj je pater Bazilij znal tako lepo reči: »Slavica, danes zvečer imamo Misli, če imaš čas, si zelo dobrodošla.« Vedel je, da ga ne bi mogla pustiti na cedilu,

za zdravje. Niti malo nisem slutila - tudi drugi ne - da smo bili ta večer poslednjič zbrani v takšni zasedbi.

Bila sem v službi tisto soboto, ko se je pater z zadnjimi močmi privlekel do Doma matere Romane in prosil za zdravniško pomoč. Naredila sem vse, kar je bilo v moji moči. Pospremila sem ga do rešilnega avtomobila in pred vrati obstala. Tako me je gledal, z od bolečine utrujenimi očmi, kakor da je slutil, da se vidiva res zadnjič. In tudi mene je spreletelo, da pater tokrat ne bo mogel premagati samega sebe. Toda tudi ko mu je bilo najhuje, ko mu je bolečina rosila čelo, ni mislil nase, ampak mu je bila prva misel, kdo bo drugi dan, v nedeljo, odklenil cerkev in kako bo zaradi maše in ljudi. Ta skrb je odšla z njim - vedel je, da se ne bo več vrnil. Tisti večer sem veliko mislila nanj; ko sem enkrat pogledala na uro, je bila dvajset minut do enajstih. Drugo jutro sem v službi izvedela, da pater Bazilij ni premagal boleznin in je za vedno zatisnil oči točno dvajset do enajstih, takrat, ko sem mislila nanj.

**Slavica Kolarič,
Kew, Viktorija**

Zapisi, ki zaradi pomanjkanja prostora niso prišli na vrsto v tej številki, bodo objavljeni prihodnjič. Znova vas vabimo, da napišete svoje spomine na patra Bazilija in jih pošljete na naslov: Misli, P.O.Box 197, Kew, 3101 VIC. Vsak mesec bomo namreč v Mislih posvetili nekaj prostora njegovemu spominu. Poleg tega pa bomo vse poslane prispevke izročili Dragi Gelt, ki ima v načrtu pripravo knjige o

življenju in delu patra Bazilija. S pomočjo rojakov, ki ste pokojnika poznali in imeli radi kot človeka, prijatelja, duhovnika..., bo zanimivejša, pestrejša, bolj vaša.

Uredništvo

Vsakemu bi priporočala moškega gospodarja

Sestra Ema Pivk

Sestre smo prišle v Avstralijo 4. aprila 1966. Pater Bazilij nas je prišel pozdravit ze v kabino na ladji. V pristanišču so nas sprejeli s šopki rož in nas peljali v Kew. Najprej smo se ustavili v Baragovem domu; bila je cvetna nedelja. Razgledale smo se okrog, pojedle zajtrk, ob desetih pa je bila maša. Takrat se je maševalo še v kapelici, v prostoru, kjer je danes Slomškova šola. Po maši so nas ljudje z vseh krajev prišli pozdravit, potem smo si pa šle ogledat Slomškov dom. Vsaka je imela pripravljeno svojo sobo, kuhinja je bila že polna hrane, tako, da sem lahko takoj začela kuhati. To vse je že uredil pater Bazilij s pomočjo ljudi. Prva dva dni nas je vozil naokoli, tretji dan smo že začele z delom. Sestre so urejale grede pred hišo, jaz sem delala v kuhinji; prvo leto sem namreč kuhala v Slomškovem domu. Pripravljaj se je vrtec, vendar je bilo treba nekaj časa zanj, tako sem že prvi teden dobila v v rstvo majhnega fantka. Nobena druga sestra ni bila vajena otrok, jaz pa sem jih že pazila. Imela sem ga v košarici zraven sebe v kuhinji. Pazila sem ga približno eno leto, pri meni je shodil. Ko se je vrtec odprl, pa sem se preselila v Baragov dom.

Z urejeno kuhinjo in popolno oskrbo je bilo za fante, ki so tam že stanovali, veliko lažje, prihajalo pa jih je vedno več. Pater Bazilij mi je bil že na

začetku všeč, ker je tako skrbel za te ljudi. Tistim, ki jih je nastanil po hišah, je dal tudi nekaj denarja ali plačal stanovanje. Za vse je skrbel kot oče. Zelo je pazil, da so se fantje različnih narodnosti držali svojega jezika, šele potem uradnega, se pravi angleščine. Vzgaljal jih je, naj bodo prijazni, pa bodo tudi drugi dobri do njih. In so ga kar ubogali. V hiši tudi ni pustil nobenega alkohola. Zelo težko je bilo vse skupaj držati tako, da je bilo vsem prav in to je pater Bazilij neverjetno znal. Nekateri fantje so

pomagali pri gradnji cerkve; pridobil jih je na najbolj nevsiljive načine, tako da jih je vzel s seboj na pot ali na počitnice v Mt. Elizo... Zmeraj jih je znal tudi razveseliti.

Seveda je včasih prišlo tudi do nesporazumov. Na primer, če je kateri od fantov hotel kupiti avto, je moral imeti prihranjenega toliko in toliko denarja in seveda vozniško dovoljenje. Eni so si ga kljub vsemu kupili, se skrivaj vozili z njim in ga parkirali nekje drugje. Pater jih je kaj hitro spregledal; stopil je k fantu in ga vprašal: »A si si avto kupil?« »Ja,« je ta prestrašeno odgovoril. Nobeden se mu pa ni zlagal. To mu je bilo všeč in velikokrat je to poudarjal. Fantu je potem, dokler ni naredil izpita, zaplenil ključ – vsak mu ga je dal brez obotavljanja. Samo enkrat se je eden strašno razhudil, češ, da ključa mu pa že ne da. »Boš šel pa ven!« je rekel pater. »Grem pa ven!« mu je zabrusil fant, ki je bil malo v rožicah. Pa še ni minila ura, ko pozvoni in ves skesan

stoji pred vrati: »Pater, lepo vas prosim, vzemite me nazaj!«

Vsak mesec je imel pater tudi kup knjižic; fantje so si vzeli samo toliko denarja, kolikor so ga nujno rabili, drugo je ostajalo v banki. Nekateri so se sicer nanj zaradi tega jezili, a so hitro uvideli, da ima prav. Še čez leta je kakšen prišel, včasih

celo z družino, in rekel: »Sem se prišel zahvalit, ker je bil pater včasih strog z nami, drugače ne bi bilo nič z mano, nič ne bi prihranil - zdaj pa gradim hišo, avto pa že imam.« Res jim je bil oče, čeprav so se nekateri, ki so živeli drugje, delali norca in spraševali fante iz Baraga House: »A kaj šparaš?«, češ, pri Baziliju je treba varčevati.

Tudi sama sem do teh fantov prav materinsko čutila, saj so se tudi oni tako obnašali do mene. Od srca sem jih

lahko imela rada, ker so se mi smilili, tako mladi v tujem svetu. Prvič, ko mi je nekdo prinesel pismo od mame in dejal, da je en odstavek zame, me je prav ganilo. »Zame?« sem se začudila. »Ja,« pravi, »sem pisal domov, da je pater tukaj gospodar, sestra pa kuha.« In mama se mi je zahvaljevala, da je pretočila ne vem koliko solza od sreče, prej pa je toliko pretrpela, ko ni vedela, kako se godi njenemu sinu. Na različne načine sem jim pokazala svojo naklonjenost; v hiši so bili fantje različnih narodnosti, tako, da na primer muslimanom nikoli nisem kuhala svinjskega mesa. Brez skrbi so bili, vedeli so, da jih ne bom prevarala. Bili so strašno hvaležni za takšne pozornosti. Eden od njih mi je še dolga leta vsako leto prinesel bonboniero ali me prišel pozdravit.

Midva s patrom Bazilijem pravzaprav nisva prišla kaj veliko navzkriž; včasih le, kadar so pripeljali kuhinjske

zaloge; on bi jih pospravil po svoje in čim hitreje, jaz tako, da bi bilo praktično. Vendar nikoli ni bilo zamere – povedala sva si, kar sva mislila, in je šlo naprej. Zelo lepo se je dalo delati z njim. Velikokrat so ljudje rekli, da je siten, jaz pa sem doživela, da so bolj sitni drugi, da je z ženskami na primer veliko težje. Jaz bi vsakemu priporočala moškega gospodarja. Zato sem vesela, da sem imela vseh sedemindvajset let, kar sem bila v kuhinji, nad seboj patra Bazilija.

Z leti, ko so se ljudje kolikor toliko postavili na noge, jih je bilo v Baragovem domu vedno manj, potem smo se pa tudi sestre vrnile v Slovenijo. No, po zaslugi patra Bazilija in tudi boleznih, ki me je tu presenetila, sem zdaj spet v Avstraliji. Po njej, ne po Sloveniji, sem pravzaprav imela domotožje, saj sem v njej delala in živela lep kos svojega življenja.

SV. CIRIL in METOD MELBOURNE

*Fr. Metod Ogorevc, O.F.M.,
SS. Cyril & Methodius Slovenian Mission,
Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Tel.: (03) 9853 8118 in (03) 9853 7787
Mobile: 015 555 840 Fax: (03) 9853 6176
Dom počitka m. Romane – Mother Romana Home
11-15 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Tel. in Fax: (03) 9853 1054*

Pestra dva meseca sta za nami. Pater Bazilij ostaja živo navzoč v našem središču, življenje pa teče dalje.

V nedeljo, 12. avgusta, je imel p. Simon Peter ponovitev nove maše. Cerkev je bila skoraj premajhna za tako veliko število ljudi. Sv. mašo so popestrile narodne noše, tudi zbor se je dobro odrezal, novomašnik pa je imel lepo pridigo. Po maši smo skupaj z njim zapeli nekaj cerkvenih in narodnih pesmi, pridne gospodinje pa so založile mize s sladkimi dobrotami.

Hitro smo napolnili avtobus za mladinski koncert.

Najbolj je razveseljivo, da se je lepo število mladih prijavilo za nastop na tej tradicionalni prireditvi naših središč. Osebo me je zelo ganila gesta mladih, ki so mi priskrbeli letalsko vozovnico za Sydney, ker zaradi prvega petka v mesecu ne morem že v četrtek na pot. Upam, da jim bom znal na drugačen način povrniti njihovo pozornost.

Sedmega septembra smo v cerkvi in dvorani praznovali očetovski dan in 25. obletnico Društva sv. Eme. Učiteljica Slomškove šole, Veronika Smrdel, je spretno vključila v prireditev tako otroke kot mladino, odrasle in starejše, tako da je bila proslava pestra, čeprav kar dolga.

Prvim in sedanjim zavzetim članicam Društva sv. Eme smo se zahvalili s cvetjem, sedanje članice pa so prvo predsednico društva, Tončko Plesničar, še posebej obdarile s šopkom cvetja.

Uspelo nam je pridobiti štiri oltarne strežnike in strežnice, ki pomagajo, da je sv. maša ob nedeljah ob desetih lepša. Želim si, da bi se jim še kdo pridružil, pa tudi starejši ste dobrodošli, posebno npr. pri osmi maši ob nedeljah in na prve petke v mesecu.

BOLNIKI - Na prvi petek v mesecu septembru sva z Maksom Koržetom obiskala Ano Mršnik, Lucijo Miklavec, Ivana Kovačiča, Ivanka Bratina, Marijo in Franka Božič. Bolne in ostarele vabim, da molijo in darujejo svoje trpljenje za božji blagoslov slovenske skupnosti, sorodnike bolnih pa, da me obvestijo o svojih

bolnih dragih. Nekaterih zaradi razdalje morda ne bom mogel vsak mesec obiskati, prav pa je, da zanje v našem središču vemo.

POKOJNI - Tudi v tem času smrt ni prizanašala. V četrtek, 21. avgusta, smo se z molitvijo poslovili od **MARJANA STOKA**. Krsta s pokojnim je potem namreč odpovala domov v Slovenijo. Pokopan je na pokopališču v Dutovljah. Marjan je bil rojen 21. 2. 1931. leta v Godnjah pri Sežani. Z ženo Zoro, po rodu Makedonko, sta 1952. leta prišla v Avstralijo. Mož je delal v strgarskem poklicu. Otrok nista imela. Žena je napisala pogrebni govor v makedonščini, ki sem ga po molitvah prebral, domači pa so me pri nekaterih besedah sproti popravljali.

V torek, 26. avgusta zvečer, smo v St. Albansu molili rožni venec pri odprti krsti **JOŽETA DOMINKA** st., v sredo pa je bila pogrebna sv. maša, prav tako v St. Albansu. Jože je bil rojen v prekmurski kmečki družini v Gomilicah pri Turnišču, 1914. leta. Tik pred drugo svetovno vojno se je poročil z Barbaro. Rodila sta se jima dva sinova: Jože in Alojz. Štirideset let je pel v cerkvenem pevskem zboru, ki ga je vodil njegov brat Štefan. Vsa družina je 1963. leta prišla v Avstralijo, po nekaj letih pa so se za pet let spet vrnil v domovino. Kasneje so se za stalno pridružili sinu in bratu Štefanu, ki je ves čas ostal na petem kontinentu. Jože je zadnjih deset let bolehal, od kapi pred tremi leti pa je bil sploh nepokreten. Vesel je bil obiskov duhovnika. P. Bazilij mu je podelil bolniško maziljenje še zadnji teden pred svojo smrtjo. Mirno in pripravljen je Jože za večno zaspal v soboto, 23. avgusta. Pokopan je na pokopališču v Keilorju.

Devetnajstega septembra smo se s sveto mašo v Kew poslovili od 82 letne **ALOJZIJE PARAVAN**. Doma je bila iz Kanala pri Novi Gorici, v Avstraliji pa je najdlje živela v Richmondu in zadnja leta v Rayu. Med prvo svetovno vojno se je družina pred vojno vihom umaknila na Bled, po vojni pa se spet vrnila nazaj na Primorsko. Leta 1946 se je poročila z Emilom Paravanom. Rodila sta se jima hčerki Ema in Cvetka. Preko Italije se je družina preselila v Avstralijo 1959. leta. Mlada družina je ostala brez moža in očeta že 1961. leta. Vsa se je še naprej posvečala družini, kasneje pa tudi štirim vnukom. Že dolgo je bolehal na srcu, umrla pa je v torek, 16. 9., za rakom, ki so ji ga zdravniki odkrili šele nekaj mesecev pred smrtjo. Pokopana je na General Melbourn Cemetary.

KRSTI - V nedeljo, 24. avgusta, je bil krščen **JAMES CONNOR BEDRAČ**, sin Donne Maree, r. Smith in Stankota. Prav tako na Gospodov dan, 21. 9., sta bila krščena **JOSHUA STANTON SUŠELJ**, sin Marka in Marije, roj. Cvetko, in **MATTHEW PETER JERNEJČIČ**, sin Marjana in Stephanie, roj. Grl.

POROKA - V soboto, 6. septembra, sta se v naši cerkvi poročila **HANS ANTHONY LENTFERT**, East Brighton, in **MAJDA LUDVIK**, East Keilor. Že precej let sta delala kot uslužbenca v istem podjetju, šele v zadnjem času pa sta začela »hoditi« skupaj. Njuna pot je 6. septembra dobila svoj zaključek in obenem nov začetek. Hans je po rodu iz Holandije, sin Hermana Johana Lentferta, Majdini starši pa so Frančiška, roj. Fatur, in oče Anton, ki je že pokojni.

Slovenski narodni svet je v sodelovanju s televizijo pripravil videokaseto o pogrebu p. Bazilija z izseki iz njegovega življenja. Videokaseta je dobro sprejeta in prva naklada je že skoraj pošla. Poleg našega središča so kaseto nudila tudi druga verska središča in klubi. Kasete so še na voljo, cena je 25 dolarjev. Meta Lenarčič in Saša Ceferin pa pripravljata audio spominsko kaseto o pokojnem patru z lepim glasbenim programom. Izkupiček od prodane kasete bo namenjen za knjižnico v našem središču.

Kdor bi želel naročiti Mohorjeve knjige, naj prosim to v kratkem stori, ker je od prejšnjih let ostalo veliko zavitkov in zato Mohorjevih knjig za naprej ne bomo več naročali »na debelo.«

Konzularne ure so bile tudi pod našo streho, vendar tokrat ni bilo dosti prometa.

Še naprej vabim k sodelovanju v našem verskem in kulturnem središču, saj raznovrstnega dela res ne manjka. Naj bo naš slovenski misijon odraz solidarnosti in složne moči naše slovenske skupnosti. Zahvaljujem se vsem, ki že mnoga leta in v zadnjem času pomagata, da je naše središče lepše, da lahko ponudi več, mnogo talentov in veliko moči pa še spi. Soodgovorni smo zanje, da jih prebudimo in s talenti trgujemo: najprej doma, potem tudi zunaj doma. Velik prostor, kjer svoje talente lahko razvijemo, je naše versko in kulturno središče. Vabljeni!

p. Metod

Misli, avgust-september 1997

KOTIČEK

NAŠIH MLADIH

Moji spomini na patra Bazilija v Mt. Elizi gredo skoraj petnajst let nazaj. Bil je deklinski teden na morju in šest deklet se nas je zabavalo v eni spalnici. Igrale smo se igro Hungry, hungry hippo (prevod bi bil Lačen, lačen povodni konj). V igro so bile vključene tudi plastične žogice - centimeter velike. Med igro in smehom smo kar naenkrat zaslišale glasno trkanje. Vrata so se odprla in v sobo je stopil pater Bazilij. Na obrazu se mu je videlo, da je zelo jezen. »Kaj delate?« je strogo vprašal. »Igramo se,« smo tiho odgovorile. »Tukaj se ne smete igrati te igre. Kaj ne vidite, da bi lahko poškodovale stene s temi žogami?« Nismo mogle razumeti, kako bi lahko te žogice naredile škodo stenam. Ta misel nam je bila smešna, ampak nobena je ni upala na glas povedati patru. Prikimavale smo in šle v dnevno sobo.

Barbara Smrdel

Spomnim se, kako je vsako leto v Mt. Elizi pater Bazilij ležal v vodi na hrbtu, tako dolgo, da nisem mogel verjeti, da je to res. Tudi jaz sem vsako leto poskusil, pa mi nikoli ni uspelo, vedno sem se potopil. Pater je bil edini, ki je to lahko naredil. Spomnim se tudi zgodnje jutranje maše.

Simon Grilj

Vsako leto, ko smo se pripravljali za Mt. Elizo, sva s Tanjo Grilj vprašali patra, če je še kaj prostora. In vsako leto nama je odgovoril eno in isto. Rekel je, da ne ve in da bo videl. Ko sva ga eno leto spet vprašali, sva dobili isti odgovor. Potem nama je bilo pa dovolj in sva rekli patru: »Če naju ne pustite, pa ne bova več nosili kruha in vina na oltar.« Čez eno sekundo nama je odgovoril, da lahko greva v počitniško kolonijo.

Barbara Brožič

Ko smo bili še bolj majhni, nam je pater v Mt. Elizi bolj ukazoval. Ko smo zrastle, pa je imel več spoštovanja do nas. Spomnim se, da sem bil vedno zaspan, ko je bilo treba iti k maši. Pater mi je povedal, da bi bilo bolje, če se umijem z mrzlo in ne s toplo vodo, da ne bom več zaspan za jutranjo mašo.

David Hvalica

Več kot dvajset let je pater Bazilij skrbel, da se Slovenci srečujemo ob morju, v prijazni počitniški koloniji v Mt. Elizi. Bil je dober prijatelj z oskrbnikom, ki nam je vedno dal na razpologo tri najlepše tedne v januarju, da se veselimo v družbi prijateljev, ob lepem vremenu in dobri hrani. Mnogo mladine je rado prihajalo na te počitnice. Pa prisluhnite njihovim najlepšim spominom na patra ob morju.

Tudi jaz se spomnim patra Bazilija v Mt. Elizi. Spat smo morali hoditi ob deseti uri zvečer. Preden smo se pripravile, je bila ura že deset in petnajst minut. Potem se je začelo. Slišale smo težke korake gor po hodniku, pa spet korake dol po hodniku. Gor pa dol, gor pa dol. Čakale smo zadaj za vrati, dokler niso koraki utihnili. Potem smo hitro tekle iz sobe v sobo. Pater Bazilij nas je slišal in spet začel hoditi po hodniku gor in dol. Spet smo čakale, dokler nismo več slišale patrovih korakov in še enkrat tekle iz sobe v sobo in se smejale. To je vsak večer trajalo dolgo časa. Takrat smo si mislile, kako je pater strog. Pozabile smo, da bi rad šel spat.

Veronika Smrdel

Eno leto nas je bilo v sobi sedem, čeprav je bila samo ena postelja. Morale bi že spati, pa nismo. Postavile smo majhno ogledalo med vrati, da smo lahko videle, če je pater prihajal po hodniku gor. Vsaka je morala gledati nekaj časa, tako smo se menjavale.

Jelka Kutin

Kadar sem bila v Mt. Elizi in je bil tam pater Bazilij, je prišel k meni, mi skuštral lase in se vedno pohecal z mano.

Zalika Rizmal

Spomnim se, da je pater Bazilij zelo rad igral karte. Bil je zelo dober igralec. Kadar je večkrat izgubil igro, je rekel, da mora iti malo počivat. Ko je malo zadremal, je prišel nazaj in spet dobro igral.

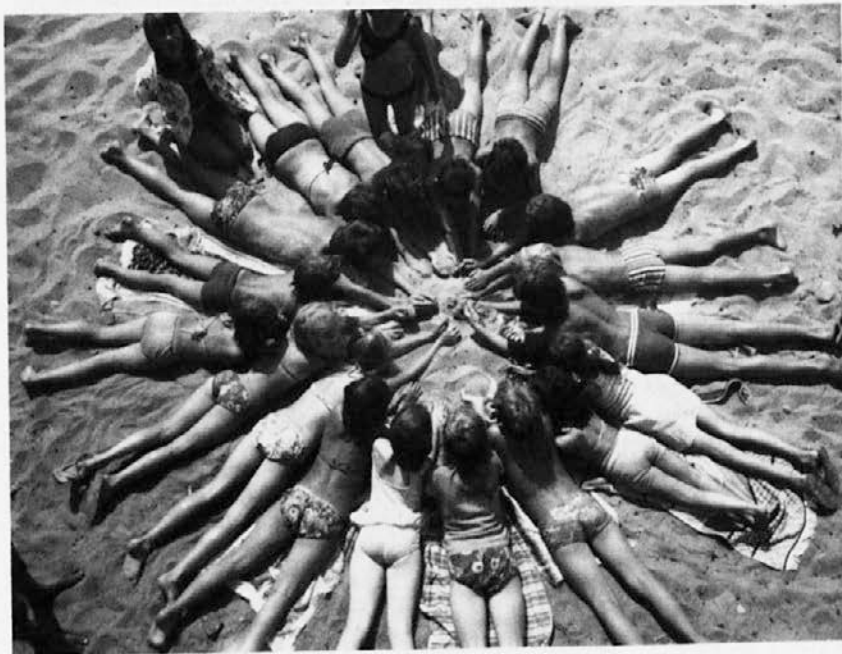
Andrew Bratina

Pater Bazilij je bil zelo strog, vedno nas je podil zgodaj spat. Mislil je, da otroci ne smejo ostati predolgo pokonci. Zvečer smo se namreč radi igrali Murder in the

Dark (Umor v temi). Vedno, kadar sem bil v Mt. Elizi, sem moral biti ministrant, pa ni bilo nič hudega.

Jon Derganc

Najbolj se spomnim, kako je v Mt. Elizi pater Bazilij fantom, če so naredili kaj narobe, dajal črne pike. Vsak je lahko dobil do šest črnih pik. Sedma pika je pomenila konec počitnic, moral si domov. Zgodilo pa se je tudi, da je imel kdo sedem pik že prvi dan. Nekako deset let nazaj,

prvi dan fantovskega tedna, nas je nekaj fantov metalo želod drug drugemu. Igrali smo se na sosedovi zemlji, kjer se je paslo samo nekaj krav. Od nekod je prišel pater in nam zagrozil, ker smo se igrali na drugi strani ograje in metalo želod. Lahko bi naredili škodo, je dejal. Vsi smo dobili tri pike zaradi tega. Bali smo se, ker so nam ostale samo še štiri proste pike do konca tedna.

Tony Lenko

Spomnim se patra, ko sem nesla kruh in vino in je moji mlajši sestrici Melissi vzel medvedka in ga tudi nesel na oltar.

Lea Fistrič

Pater Bazilij je imel v Mt. Elizi rad zgodnje maše. Zelo težko je bilo vstati zjutraj - mislila sem, da tudi ptički še

niso vstali, jaz pa sem že tekla v cerkev, ki ni bila daleč od moje sobe. Ni bilo časa, da bi se umila in počesala, ker sem imela dolge lase.

Tania Kutin

Pater Bazilij je imel rad red. Delo v Mt. Elizi je razporedil, da smo vsi prišli na vrsto za pomivanje, pripravljanje miz, branje berila, prinašanje darov in molitev pred in po jedi. Meni je zmeraj rad zaupal.

Elizabeth Horvat

Bila je sreda in napovedanih je bilo štirideset stopinj. Pater Bazilij je naročil, da ne smemo na obalo, ker bo prevroče. Ko se je pater odpeljal v Melbourne, smo štirje od fantov vseeno šli k morju. Mislili smo, da pridemo nazaj pred patrom. Ko smo se vrnili, nismo vedeli, da je pater že doma. Ko je videl, da smo šli mokri v eno sobo, je prišel za nami. »Kje ste bili?« je vprašal. Rekli smo, da v kopalnici. Pater je takoj vedel, da smo se zlagali in da smo bili pri morju. Prepovedal nam je iti na obalo do konca počitnic.

Lenti Lenko

Zdaj vidite, kako skrben je bil pater Bazilij, ko ni bilo staršev z nami. Hvala Vam, pater, da so nam ostali tako lepi spomini z morja - nikoli ne bomo pozabili teh dni.

Pripravila Barbara Smrdel

REŠITEV križanke iz prejšnje številke:

Vodoravno: 1. Jona; 4. luna; 8. upa; 9. B; 10. mat; 11. dr; 12. Teb; 14. pi; 15. Amalija; 18. AveMarija; 19. ata; 20. ima; 22. orač; 25. sod; 27. kri; 29. trak; 30. proč. **Navpično:** 1. Jud; 2. oprava; 3. na; 5. pamet; 6. napaja; 7. ati; 9. bela 12. Tamar; 13. birič; 17. jim; 21. ost; 23. ar; 24. Vič; 26. or; 27. Kr; 28. ro.

Rešitev sta poslala Ivanka Žabkar in Jože Grilj. Tokrat je bila sreča naklonjena Ivanki Žabkar.

Admiral Motor Inn

Vaša gostitelja sta MURRAY in FRANK BERIC
Eno, dvo- in trisobna odlično opremljena
stanovanja, kopalni oazen, sončna terasa, pralnica,
TV, ventilatorji, zajtrk po želji ...
Samo par minut hoje do plaže in središča mesta.
Vprašajte za ostale informacije!
2965-2967 Gold Coast Highway
(ali pa P. O. Box 691)
SURFERS PARADISE, QLD. 4217
Telefon: (075) 398 759

OFFICE:
563 8095

MOBILE:
018 107 305

Melbournskim rojakom
na uslugo za kleparska in instalacijska dela

DANNY'S PLUMBING

17 Charles Street
East Bentleigh, 3165

DANNY STIBILJ
LICENCE NO. 33308

CROWN

Communication Technology

24 Lancaster St. Ashburton
P.O. Box 373 Victoria 3147.
Tel: (03) 9886 9393
Fax: (03) 9886 9393

Rosemarie Jones
Martin Oppelli

Security
Access Control
Broadband
Fibre Optics
in Data Cabling
Nameščamo Hi Q
in Phaselink TV-antene

MELBOURNSKIM SLOVENCEM
NA USLUGO. POKLIČITE NAS!

Tobin Brothers

Viktorijskim Slovencem
na uslugo v času žalovanja

Head Office: 189 Boundary Road
NORTH MELBOURNE

9 328 3999

BERWICK	9 796 2866	MOORABBIN	9 555 9088
CRANBOURNE (059) 96 7211		NOBLE PARK	9 558 4999
DONCASTER	9 840 1155	PAKENHAM (059) 40 1272	
EAST BURWOOD	9 886 1600	RINGWOOD	9 870 8011
ESSENDON	9 331 1800	ST ALBANS	9 364 0099
FRANKSTON	9 775 5022	SUNSHINE	9 364 8711
GARDENVALE	9 596 2253	WERRIBEE	9 748 7900
GLENROY	9 306 7211		
MALVERN	9 576 0433	Frances Tobin & Associates	9 596 8144

TOBIN BROTHERS PTY LTD (AFDA)

Melbournskim Slovencem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

GIOVANNI VERGA MEMORIALS
Pty. Ltd. Inc.

VIZZINI MEMORIALS Pty. Ltd. Inc.
85-87 Trawalla Ave., Thomastown, Vic.
Tel 359 5509, po urah na domu 478 4474

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.
Garancija za vsako naše delo!

DISTINCTION PRINTING PTY. LTD.

Lastnik Simon Špacapan

Tiskarna za
brošure, knjige in barvna dela

164 Victoria Street, Brunswick 3056
Telephone: 9387 8488

SLOVENIAN FUNERAL SERVICE

Funerals of Distinction

AFDA

Tel: 724 5408

17 Railway Parade, Fairfield, 2165

Fax: 728 2253

Sydneyskim Slovencem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi,
v Canberri, A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevozih pokojnih.

Časnik za vsa družino v slovenskem in angleškem jeziku.
Izhaja dvakrat mesečno na 16. straneh.
Novice iz Slovenije z interneta.
Iz slovenske skupnosti v Avstraliji in po svetu.

Vedno več rojakov sega po Glasu Slovenije!

Naročite se tudi vi.

Letna naročnina za Avstralijo \$ 50.00
v prekomorske države z letalsko pošto \$ 100.00

Naslov: Glas Slovenije

P.O. Box 411 - Harris Park NSW 2150

Viktorijskim rojakom se priporočamo za razna obnovitvena dela na grobovih in tudi nove spomenike na vseh pokopališčih Viktorije.

R & R Memorials Pty Ltd

ACN 006 888 624

20 Field Street

Craigieburn VIC 3084

Mobile:

Telephone: (03) 308 1652

018 348 064

Facsimile: (03) 308 1652

018 531 927

DOWN UNDER TYRE SEAL

THE ADVANCED SOLUTION TO INCREASING YOUR TYRE'S LIFESPAN & PERFORMANCE

Tyre Seal offers savings in fuel costs, repairs and maintenance bills, reducing down time with corresponding benefits for the environment. Repairs punctures instantly as they happen. For more information contact

DOWN UNDER TYRE SEAL

Factory 12, 117 Northbourne Road
Campbellfield Ph/Fax: 9305 3154

Darko Butinar

GOJAKS MEATS & SMALLGOODS

Rojakom
v Sydneyu

se toplo
priporočam!

220 Burwood Rd, Burwood N.S.W. 2134

Phone: (02) 747 4028

HD HYUNDAI
motor company

V.F.L

PANELCARE P/L

ACN 007 152 203

MELBOURNE, VIC.

265 PRINCESS HIGHWAY,

DANDENONG, 3175

Ph: 793 1477 Fax: 793 1450

COLONIAL MUTUAL

- *MAJOR & MINOR SMASH REPAIRS
- *PRESTIGE CAR SPECIALISTS
- *ALL MAKES AND MODELS
- *BODY JIGGING SYSTEM FOR ALL MAKES
- *INSURANCE WORK
- *3 YEAR GUARANTEE

A.H. Frank Kampuš - 560 5219

Za nujno potrebo imamo tudi avto na razpologo.

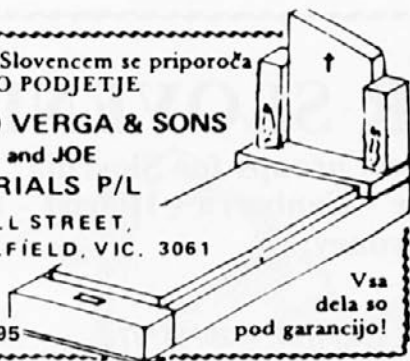

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

LUCIANO VERGA & SONS
ALDO and JOE
MEMORIALS P/L

10 BANCELL STREET,
CAMPBELLFIELD, VIC. 3061

Tel.:
9359 1179
A.H.: 9470 4095

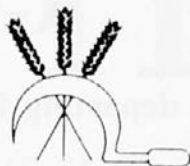

Vsa
dela so
pod garancijo!

THE GRAINARY BAKE HOUSE

Phone 9846 7700

Melbournskim rojakom
se toplo priporočamo
z raznovrstnim domačim
pecivom; kruhom in še
drugimi dobrotami naše peči.
F. M. P. BRAČKO

1/110 JAMES STREET, TEMPLESTOWE 3106

Are your dentures more
comfortable in a glass...? If so,
for a **free consultation** contact
STAN KRNEL
DENTAL TECHNICIAN
specialising in dentures
and mouthguards.

147 Morack Rd, Vermont South
Tel: 9801 3066

Mobile: 019 695 576

Bi raje imeli umetno zobovje v
kozarcu...? Če ne, za **prvo**
brezplačno posvetovanje,
z zaupanjem pokličite:
STANKO KRNEL
ZOBNI TEHNIK
specialist za umetno zobovje
in zaščitne proteze.

Suite 7/14 Market St, Box Hill
Tel: 9898 6293

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in bralce MISLI
s prirčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš DOM, poznan pod imenom TRIGLAV, na Irwing Street, PHILLIP (CANBERRA), A. C. T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobote, nedelje in praznike, razen velikega petka in večera božične vigilije) od 11.30 a.m. do 11.45 p.m. Naš bar je odprt od 11.30 dopoldan dnevno ter nudi tudi številne slovenske pijače. Kuhinja servira okusno domače pripravljeno hrano vsak dan od šestih do devetih zvečer, ob nedeljah pa tudi od poldne do druge ure in od šeste ure zvečer.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI – DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Pri nas Vam bo tudi vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

GROUPS FOR SLOVENIA

Book now for economical groups for Slovenia
departing from Adelaide - Brisbane - Canberra - Hobart - Melbourne
and Sydney:

18/9/97 - 4/10/97 - 15/11/97 - 29/11/97

ABC CAR RENTAL SLOVENIA

We are now sole agents in Australia for the above Slovenian
Car Rental Company. Please contact us for very economical rates.

**SELF DRIVE HOLIDAYS
FOR THE INDEPENDENT TRAVELLER**
Special Long Term Car Rental Programme for touring
Slovenia and Europe.

Lic. No:
3 0 2 1 8

~~~~~
SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

**PRIGLASITE SE ZA ENO SKUPINSKIH
POTOVANJ NA OBISK SLOVENIJE V LETU 1997**

Zelo dobre ekonomske prilike
za obisk lepe Slovenije
in vseh strani sveta . . .

*Pokličite ali obiščite naš urad za podrobnejša pojasnila,
da Vam lahko pomagamo pravočasno dobiti potni list in potrebne vize!*

Ne pozabite, da je že od leta
1952 ime GREGORICH dobro
poznano in na uslugo vsem, ki
se odpravljajo na potovanja!
PRIDEMO TUDI NA DOM!

ERIC IVAN GREGORICH
Slovenija Travel / Donvale Travel

**1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Vic. 3109**
Telefon: 9 842 5666